

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Ζ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 74

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1910

Ο ΘΕΟΣ ΒΡΕΦΟΣ

ΟΥΤΕ τὰς ἐντολάς τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, οὔτε τὰ δόγματα τοῦ Εὐαγγελίου βλέπω εἰς τὴν μορφήν τοῦ Βρέφους-Ἰησοῦ. Τὸ γλυκὺ πρόσωπόν του δὲν ἐμάνει φόβον. Ὑπὲρ τὸν φόβον λαλεῖ Ἀγάπην, ὑπὲρ τὴν Ἀγάπην λαλεῖ Ἐλπίδα.

Ἡ Ἐλπίς ἢ κλεισθεῖσα εἰς τὸν πύθον τῆς Πανδώρας ἐτέχθη ἐπὶ τῆς Παρθένου καὶ ἀνομήσθη Χριστός. «Ἐλπιζε» λέγει ἡ Θεῖα μορφή Του.

Συζητοῦν περὶ τῆς Θεοσεκείας τοῦ μέλλοντος; Διατί δὲν ἀτενίζουσι τὸν Ἰησοῦν παιδίον; Ὁ Θεὸς Βρέφος! Ἡ Θεοσεκεία τοῦ μεδιάματος; τὸ μεδιάμα τῆς Ἐλπίδος. Ἐχει καὶ θὰ ἔχη ποτὲ ἄλλου Θεοῦ ἀνάγκην ὁ Κόσμος;

Ε. ΡΕΠΟΥΛΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΜΑΓΟΙ

Οι τρεις Μάγοι Βαλθαζάρ, Μελχιώρ και Γάσπαρος, φέροντες τὸν λίβανον καὶ τὰ μύρα, εἶχον ἀναχωρήσει πρὸς ἀνέσθρον τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζον τὴν ἀγίαν εἰς Βηθλεὲμ, ἔλασαν τὸν δρόμον καὶ ἀφ' οὗ διήλθον πικρὸν δάσος, ἐφθασαν κατὰ τὸ βράδυ εἰς ἓνα χωριό. Ἦσαν κορυσαμένοι, εἶχαν τοὺς βραχίονας κομμένους ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μεταφοράς τῶν δοχείων, τὰ ὁποῖα περιείχον τὰ ἀρώματα τὰ προορισμένα διὰ τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας καὶ εἰς ἐπιμέτρον ἀπέθνησκον ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὴν δίψαν. Ἐκρούσαν λοιπὸν τὴν θύραν τοῦ πρώτου σπιτιοῦ τοῦ χωριοῦ διὰ νὰ ζητήσουν φιλοξενίαν.

Τὸ σπιτί αὐτό, ἢ μᾶλλον ἢ καλύβη αὐτῆ, κειμένη σχεδὸν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους ἀνήκειν εἰς κάποιον ξυλοκόπον καλούμενον Ἀνθούλην, ὁ ὁποῖος ἐξ ἡ πτωχικώτατα μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῶν τεσσάρων μικρῶν του. Ἡ καλύβη αὐτῆ ἦτο κτισμένη ἀπὸ πλίνθιν ἀνάμικτον μὲ κομμένα ξηρὰ χόρτα καὶ εἶχε στεγνὴν ἀπὸ χῶμα καὶ γλῶνη, διὰ μέσου τῆς ὁποίας τὸ νερὸ διήλυετο κατὰ τὰς βροχεράς ἡμέρας.

Οἱ τρεῖς Μάγοι, ξεμυχισμένοι ἀπὸ τὸν κόπον, προσέκομαν εἰς τὴν θύραν καὶ ὅταν ὁ ξυλοκόπος τὴν ἤνοιξε, τὸν παρεκάλεσαν νὰ εὐαρεστηθῆ νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς νὰ γευματίουν καὶ νὰ κοιμηθῶν.

— Ἄλλοίμονον καλοὶ μου ἄνθρωποι! ἀπήντησεν ὁ Ἀνθούλης. Δὲν ἔχω παρὰ ἓνα μόνον κρεββάτι δι' ἐμὲ καὶ ἓνα ἄλλο διὰ τὰ παιδιὰ μου, καὶ διὰ τὰ γεματίστε δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σᾶς δώσωμεν παρὰ πατάτες βρασμένες καὶ ψωμί ἀπὸ σίκαλιν. Μόλα ταῦτα εἰσέλθετε καὶ ἐάν εὐχαριστήσῃτε εἰς τὰ ὀλίγα θὰ προσπαθῶμεν τὸ κατὰ δύναμιν.

Εἰσῆλθον λοιπὸν οἱ Μάγοι. Ἐδόθησαν εἰς αὐτοὺς πατάτες, τὰς ὁποίας κατεβρόγθισαν μετὰ μεγάλης ὀρέξεως, καὶ ὁ ξυλοκόπος καὶ ἡ σύζυγός του παρεκώρυσαν εἰς αὐτοὺς τὸ κρεββάτι τὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκοιμήθησαν βαθέως ἕκτος τοῦ Γασπαροῦ, ὁ ὁποῖος ἐπέθυμε νὰ ἔχη θέαν ἵνα ἐξαπλώθῃ καλλίτερον καὶ εὐρίσκειτο στενωχορηγμένος μετὰ τὸ χονδρὸν Βαλθαζάρ καὶ τοῦ γιγαντωσώμου Μελχιώρ.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, πρὶν νὰ ἐκινήσουν, ὁ Βαλθαζάρ, ὁ ὁποῖος ἦτο πλέον γεναυδοῦρος ἀπὸ τοὺς τρεῖς, εἶπεν εἰς τὸν Ἀνθούλην:

— Θέλω νὰ σᾶς δώσω κάτι τι διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν φιλοξενίαν.

— Σὰς τὴν προσέφεραμεν μὲ τὴν καρδίαν μας, ἀλλὰ δὲν περιμενομεν καμμίαν ἀμοιβὴν καλοὶ μου ἄνθρωποι! ἀπήντησεν ὁ ξυλοκόπος τείνον τὴν χεῖρά του μὸλα ταῦτα.

— Δὲν ἔχω χόρηματα, ἐπέειπεν ὁ Βαλθαζάρ, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἀφῶσω ἓνα ἐνθύμημα τὸ ὁποῖον θὰ ἀξίξῃ περισσότερο ἀπὸ τὰ χρήματα.

Ἐφαξε μέσα εἰς τὴν τσέπην του καὶ ἐξήγαγε μίαν μικρὰν Ἀνατολίτην φλογέραν, τὴν ὁποίαν παρουσίασεν εἰς τὸν Ἀνθούλην καὶ ἐφ' οὗτος ὀλίγον ἀπογοητευμένος ἔκαμε μορφοσμὸν ἐξηκολούθησεν:

— Ὅ,τι ἐπιθυμῆσατε, παίξτε μὲ αὐτὴν τὴν φλογέραν καὶ θὰ πραγματοποιηθῇ ἡμέσως. Δάβετε καὶ μὴ κἀμνετε κατὰ τὴν θάλασσαν τῆς δυνάμεως, μὴ ἀρνεῖσθε δὲ ποτὲ ἐλεημοσύνην καὶ φιλοξενίαν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἄνθρώπους.

Ὅταν οἱ τρεῖς Μάγοι ἐξηφανίσθησαν εἰς τὴν πρῶτην στροφὴν τοῦ δρόμου, ὁ Διονύσιος Ἀνθούλης εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκα του, ζυγίζων περιφρονητικῶς τὴν μικρὰν φλογέραν μὲ τὸ χεῖρ του.

— ἠμποροῦσαν νὰ μᾶς κἀμουν ἓνα δῶρον ἄνθρωπινότερον ἀπ' αὐτὸ τὸ κολοκύθι. Μόλα ταῦτα θὰ προσπαθῶμεν νὰ παιζῶν διὰ νὰ ἴδω ἂν δὲν μ' ἐκοροῖδουσιν.

— Ἦθελα νὰ εἶχα εἰς τὸ πρόγευμά μου ψωμί ἄσπρο, μίαν λίθον ἀπὸ κανηγι καὶ ἓνα καλὸ μπουζάλι κροστί!

Ἐφαξε μὲ τὴν μικρὰν φλογέραν ἓνα ἐγγῶριον μουσικὸν τεμάχιον καὶ αἶφνης, πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν, εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἢ ὁποία ἦτο κεκαλυμμένη μὲ λεπτὸν τραπεζομάνδυλον λευκόν, τὸ ψωμί, τὸ κροστί καὶ τὴν λίθον ποῦ εἶχε ζητήσῃ.

Ὅταν ἐβραβιάσθῃ περὶ τῆς θαυματουργοῦ δυνάμεως τῆς φλογέρας του δὲν ἐσταμάτησεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ὅπως κάλλος ἐννοεῖται, ἀλλ' ἐξήτησεν ὅ,τι τοῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἐφλογέριζεν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ. Ἀπέκτησε καινούργια ἐνδύματα διὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του, χορτζιλιὰ διὰ τὴν τσέπην, ἓνα τραπέζι καλὰ στρωμένον, καὶ ἐπειδὴ ἤρκει νὰ ζητήσῃ ἓνα πράγμα διὰ νὰ τὸ ἔχη ἡμέσως, ἐγένετο ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου εἰς ἓκ τῶν πλουσιωτέρων τῆς περιοχῆς. Τότε, εἰς τὴν θέαν τῆς μουσικῆς καλύβης του, ἔκτισε ἕξοχον ἐπαυλιν, τὴν ὁποίαν ἐγένετο πολῦτιμα ἐπιπλα καὶ χαλιὰ, καὶ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ οἰκοδομὴ καὶ ἡ ἐπιτέλειος ἐτελείωσαν, ἔδωκε μεγάλην εορτήν διὰ νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν νέαν του κατοικίαν.

Περὶ μίαν τραπέζην πλουσιῶς στρωμένης, ἀπαστραπτούσης ἀπὸ τὰ ἄσημικα καὶ τὰ φῶτα, εἶχε συναθροίσει ὅλους τοὺς προύχοντας τοῦ τόπου. Ἀπὸς ὁ ἴδιος ἐκάθητο εἰς τὸ ἡψηλὸν ἄκρον τῆς τραπέζης μετὰ τῆς συζύγου του στολισμένης ὡς θήρης Ἁγίων Λευφάνων, καθ' ὃν χρόνον μουσικοὶ ἐγκατεστημένοι εἰς ἡψηλότερον περιπέτερον διεσκέδαζον τοὺς συνδαιτημόνας μὲ τὰ χαροποιὰ μουσικὰ τεμάχια τῶν. Ἴνα δὲ τὸ συμπόσιον μὴ διαταραχθῇ εἶχε διατάξει τοὺς ἄνθρώπους τοῦ νὰ μὴ ἀφίσουν ὑπὸ οἰανδήποτε πρόσφαινον τοὺς ἐνοχλητικὸς καὶ τοὺς ἐπαίτας νὰ εἰσέλθουν ἐντὸς τῆς αὐλῆς, καὶ μάλιστα εἶχε τοποθετήσῃ εἰς τὴν θύραν δύο μεγάλους διαβολοπιθῆρας, ὀπλισμένους μὲ μαγχοῦρας, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐντολήν νὰ ἀποδιώκουν ὅλους τοὺς ρακενιδύτους καὶ ραπαροὺς τῶν περιχώρων. Τοιοῦτοτρόπως, βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἐνοχληθῶσιν, οἱ προσκεκλημένοι διεσκέδαζον καλοτρώγοντες, γουσταρώντες τὸ καλὸ κροστί καὶ ρεγγόμενοι μὲ ξεκουμβομένην τὴν κοιλιάν.

Ἀκριβῶς ὅμως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, οἱ τρεῖς Μάγοι, καταθέσαντες τὰ δῶρα του εἰς τοὺς πόδας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ, ἐπανήχοντο εἰς τὴν Βηθλεὲμ. Διερχόμενοι δὲ τὸ δάσος, ἀνεγνώρισαν τὸ χωριὸν εἰς τὸ

ΔΩΣΑ ΕΝ ΥΨΙΣΤΟΙΣ

ὁποῖον εἶχον κοιμηθῆ, εἶδον τὴν φωτογενῆ ἔπαυλιν, καὶ ὁ Γάσπαρος εἶπε χαμογελὸν εἰς τὸν Βαλθαζάρ.

— Εἶμαι πολὺν περιεργὸς νὰ μάθω ἂν ὁ φίλος μας δὲν ἔκαμε κατὰ τὴν θύραν τῆς θαυματουργοῦ δυνάμεως τῆς μικρᾶς φλογέρας σου καὶ ἂν, ἀφ' οὗτος ἐγενετο πλούσιος, ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν σου, νὰ εἶναι γλυκὺς πρὸς τὸν πτωχὸν κόσμον.

— Ἄς ἴδοιμε ἀπάντησιν λακωνικῶς ὁ Βαλθαζάρ. Μετημνήσθησαν λοιπὸν εἰς ἐπαύριον, ἤλλαξαν τὰ ὄρατά τους ἐνδύματα φορέσαντες ῥαχὴ καὶ παρουσιάσθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐπαύριος ζητούντες φιλοξενίαν διὰ τὴν νύκτα. Ἄλλ' ἡ ὑποδοχὴ ἢ ὁποία ἐγένετο εἰς αὐτοὺς ἦτο πολὺν κακὴ, καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενον, κἀμνοντες μεγάλον θόρυβον, ὁ Ἀνθούλης ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ παρατήρησας ὅτι ἦσαν ἐπαίται οἱ θορυβώδεις, διέταξε νὰ λύσουν τὰ σκυλιὰ ἐναντίον των, εἰς τὸν τρόπον ὥστε ἐβίβον τὸ ταχύτερον μὲ τὰς κνήμας ἀρκετὰ διαγκωμένας.

Τὸ ὑπόπτερον αὐτὸ παρετήρησεν ὁ μελαγχολικὸς Γάσπαρος, τὸν ὁποῖον τὰ σκυλιὰ εἶχαν δαγκάσει εἰς τὴν γαστροκνήμην.

— Πολὺν καλὰ ἀπήντησεν ὁ γίγας Μελχιώρ. Δὲν θὰ τὸ πάρῃ μαζὺ του εἰς τὸν Παράδεισον αὐτὸ ποῦ ἔκαμε!... Θὰ μάθῃ ἐγκαίρως τί ἔχει νὰ πῇ ἐκδικήσῃς Μάγων!...

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ συνδαιτημόνες ἐξηκολούθησαν νὰ συμποσιάουν φαιδρῶς. Εἶχαν φθάσει εἰς τὰ ἐπιδόρπια, καὶ ὁ Ἀνθούλης, μὲ ἓνα μαχαίρι εἰς τὸ χεῖρ, ἐκοπτε ἓνα μεγάλο γλύκισμα, ὅτε ἠκούσθησαν εἰς τὴν αὐλήν τὰ κρουθύνοντα ταχυδρομικῆς ἀμάξης, συρρομένης ὑπὸ τεσσάρων λαμπρῶν ἵππων, τὸν ὁποῖον τὰ ἐπιστάματα ἦσαν ὀλόχρυσά. Ὁ Ἀνθούλης ἐπρόβαλεν ἓκ νέου τὴν μύτην του εἰς τὸ παράθυρον καὶ βλέπων ὅτι ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν ἀκόμη ἐγγεγενεῖς προσκεκλημένοι, διέταξε νὰ τοὺς εἰσαγάγουν ὀλοταχῶς. Αὐτὸς ὁ ἴδιος μάλιστα μετέβη μὲ ἓναν παρῶν, ἵνα τοὺς δεχθῆ εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τὸ ἄνω πατωματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήρχοντο. Τότε ἐθεάθησαν εἰσερχόμενοι οἱ τρεῖς Μάγοι, μὲ εὐστάσιον στολὴν, στέμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐνδεδυμένοι πορφύραν καὶ πολυτιμῶς λίθους. Ὁ Ἀνθούλης, ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισεν τοὺς παλαιούς ἕξονους του, ἔλαβε κἀλην στάσιν καὶ μετὰ πολλοὺς χαίρεσιμους τοὺς παρεκάλεσε νὰ καθίσουν καὶ νὰ λήθουν ἵππων τὸ συμπόσιον.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Βαλθαζάρ ξηρῶς. Δὲν τρώγομεν εἰς τὸ σπιτί ἓνός ἄνθρώπου ὁ ὁποῖος ὑποδέχεται τόσοον κακὰ τοὺς πτωχοὺς.

— Σὰς συγγαίρω διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον προσέβησεν ὁ Γάσπαρος ἐγγίζων τὴν κνήμην του. Περιέμενε: θὰ σοῦ παιζῶ ἓνα τεμάχιον μουσικῆς τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζεις!...

Καὶ ἔξαγον ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν μικρὰν φλογέραν ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς τὸν Ἀνθούλην, τὴν ἔκαμε μὲ ἀνηγήσῃ τρομερὰ. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἢ τραπέζης, οἱ συνδαιτημόνες, ἢ ἐπαυλὶς ὀλοκλήρως ἐξηφανίσθησαν καὶ ὁ ξυλοκόπος ἐπανεβῆ, μόνος καὶ γυμνὸς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, ἐνώπιον τῆς κατερειπωμένης καλύβης του, μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του ρακενιδύτα.

— Ἐντύχως ποῦ ἔμεινε ἡ φλογέρα μου; ἐπέειπεν.

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἠρεσῆσθε ὅσον καὶ ἂν ἔφαξε τὲς τρύπας τῶν πόδων, δὲν εἶρε τίποτε, διότι τὸ φυλακτὸ ἐκεῖνο εἶχεν ἐξαφανισθῆ μαζὺ μὲ τοὺς Μάγους.

Καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκείνον ὑπάρχει συνήθεια, ὅταν κόβουν τὴν βασιλοῦτητα νὰ ἀφίσουν μετὰ θεοσκευτικῆς εὐλαβείας κατὰ μέρος, τὸ μεριδιὸν τῶν πτωχῶν.

[Μετάφρ. Δ. ΖΟΥΡΑΣ]

ANDRÉE THEURIET
De l'Académie Française.

***

Κάποτε ὁ Αἰστ, ὁ περίφημος συνθέτης, ἐβράδυνε νὰ προσέλθῃ διὰ νὰ δευθῆν μίαν συνάντησιν εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Βιέννης. Ὁ αὐτοματὸς Φαργάσκος Β' ὄφρασθῃ, διότι τὸν εἶχε κἀμιν νὰ περιμένῃ καὶ μεταβὰς εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Αἰστ ἔγραψε ἐπάνω εἰς τὴν καρτίαν του τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Αἰστ εἶναι ὁ πρῶτος γαῖδαρος τοῦ κόσμου. Φαργάσκος Β'»

Μετ' ὀλίγον ἐφθασε ὁ Αἰστ καὶ κατέλαβῃ τὴν θέσιν του. Πέρον τότε τὴν παρτίαν του καὶ ἀναγινώσκων μεγαλοφῶνως: «Κύριον ὁ Αἰστ εἶναι ὁ πρῶτος γαῖδαρος τοῦ κόσμου, Φαργάσκος ὁ δεύτερος.»

Ἡ ἀριστοκρατικὴ ἀμαξία ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ διότι εἶχε συναχθῆ τόσοοι πολλοὶ κόσμος, ὥστε νὰ καταστῇ ἀδύνατος ἡ κυκλοφορία εἰς τὴν ὁδὸν ἐκείνην.

— Τὴ συμβαίνει Πέτρο; ἠρώτησεν ἡ Καίτη, προτεινόμενα ἀπὸ τὸ παράθυρον μὲ περιέργειαν τὴν ὄραν τῆς ξανθῆς κεφαλῆς.

— Πρωκαῖα κυρία! ἀπήντησεν μὲ σεβασμὸν ὁ ἀμαξήλατος. Πράγματι ἀπὸ τὰ πυράθρα ἐνός μικροῦ καὶ σχεδὸν ἐτοιμορρόπου οἰκιστοῦ ἐξήρχετο καπνὸς καὶ πρὶν φθάσουν ἐπὶ τοποῦ οἱ πυροσβέται ἤρχοντο νὰ ἐξερχοῦνται φλόγες.

Οἱ ὀλίγοι μικροῖμοι οἱ ὁποῖοι, ἐπ' εὐκαρίᾳ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, εἶχον περιπλακῆθῃ μέχρι τῆς ἀποκέντρου ἐκείνης συνουσίας, ἐμάζευαν ἐν σπουδῇ τὰ ἐμπορευματὰ των, τὰ ἐποποθέτου ἐπάνω εἰς τὰ ἀμαξία καὶ ἀπεμαζεύοντο ἐν τάξει.

Ἄλλο ἀστυφύλακες προσεπάθον νὰτομαζεύουν τὸ πλῆθος τῶν περιεργῶν ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν ποῦ εἶχαν σπεύσει ἀπὸ ὅλας τὰς οἰκίας τῆς γειτονίας, ἀλλ' αἱ προσπαθεῖαι των ἀπέβαιναν εἰς μάτην.

— Νὰ γυρίσω πίσω κυρία; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Ὅχι! ἀπήντησεν ἡ Καίτη ἢ ὁποία ἦτο ἐκ φύσεως περιεργός. Στάσου νὰ δοῦμε τί θαπογείνη. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἠκούσθη δυνατὸς κρότος, κατόπιν ἠγέρθη σύννεφον κιοροῦτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀνεμύχθη μὲ τὸν καπνὸν καὶ ἐτύφλωσε κυριολεκτικῶς τοὺς πλησιέστερον εἰς τὸν τόπον τῆς πυρκαϊᾶς ἐφροκωμένους.

Κραγαὶ ἀπεγνωσμένοι καὶ ἐπιλήθεις πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Παναγίαν καὶ τοὺς Ἁγίους ἐπηκολούθησαν τὸν φοβερὸν ἐκείνον θόρυβον.

Ὁ οἰκιστὸς εἶχε καταπέσει. Ἐντὸς αὐτοῦ εὐρίσκειτο μίαν γρηῃ γυναῖκα καὶ ἓνα μικρὸν παιδίον: ἓνα κοριτσάκι πέντε μὸλις ἐτῶν. Ἡ πρώτη καταπλακῆθη ὑπὸ τὰ κρῆματα τῶν κοριτσιῶν κατόρθωσεν ἓνας λουστράκος νὰ τὸ σώσῃ καὶ νὰ τὸ ὀδηγήσῃ ἐν ἀσφαλείᾳ πλησίον τῆς ἀμάξης.

Ἡ Καίτη τὸ εἶδε καὶ τῆς ἔκαμε ἐντύπωση. Σανθὸν καὶ παχουλὸν ὄπισθον τῆς ἀμαξίας, ὁμοίως πολὺ μὲ μίαν φωτογραφίαν, ποῦ εἶχε κἀμιν αὐτὴ ἢ ἴδια ὅταν ἦτο ἕξ ἐτῶν.

— Τίπος εἶνε αὐτὸ τὸ παιδάκι; ἠρώτησε.

— Δὲν εἶχε οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, κυρία! ἀπήντησεν μίαν γυναῖκα ποῦ ἐσκέπετο ἐκεῖ κοντὰ. Τὸ εἶχε μαζὴ τῆς ἢ τῶτασά του, ἢ κερά-Κατρίνα, ποῦ εἶχε καρβουνιάσῃ περὶ τὸ κορμὸν τῆς μακρὰ ἀπὸ λόγου σας. Τὴ θὰ γείνη αὐτὸ τὸ δίστιχο ποῦ θὰ μείνῃ στοὺς δρόμους!

— Μὰ! Ἐκαμιν ἡ Καίτη. Τὸ πέρων ἐγώ. Εἶνε τόσο συμπαθητικὸ, τὸ καίμενον.

Ὁ εἰς ἓκ τῶν δύο ἀστυφύλακων ἐνόμισε καθήκον του νὰ ἐπέμβῃ. Ποιὰ εἶστε τοῦ λόγου σας κυρία; ἠρώτησε μὲ σεβαρότητα. Εἶμαι ἡ κυρία τοῦ Ἐφῆτου Γ. Καὶ ἡ Καίτη ἔδωκε τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας τῆς.

Ὁ ἀστυφύλαξ ἔφερε τὴν χεῖρά εἰς τὸ πηλίκον μὲ σεβασμὸν, κατόπιν ἐβόησεν τὸ κοριτσάκι νάναβῃ καὶ ἠνοῖξε δρόμον ἐν μέσῳ τῶν περιεργῶν νὰ διέλθῃ ἡ ἀμαξία.

— Πῶς σε λένε ἀγάπη μου; ἠρώτησεν ἡ ὄραία κυρία τὸ πλάσμα-τάκι ποῦ ἐσφινεν εἰς τὸ στήθος τῆς.

— Ἐντύχια! ἀπήντησεν ἐκείνη, παρατηροῦν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀμάξης μὲ βλεμματὰ, τὰ ὁποῖα ἐφάνεσαν μεγάλην καταπληξίν.

— Ἐντύχια! Τὴ ὄραία ὄνομα!

Καὶ ἡ Καίτη ἤρχισε νὰ τὸ καταφιλή.

— Θέλω τὴν γάτα μου εἰπε εἶπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὄραν ἢ μικροῦλα.

Ἡ Καίτη ἐνόησεν ὅτι «γάτα» ὀνόμαζε τὴν γρηῃν καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἔζη.

— Θὰ πάμε τώρα νὰ τὴν εὐρωμεν ἀγάπη μου. Θὰ πάμε πρώτα ἐμεῖς στὸ σπιτί καὶ εἶπειτα θὰ ἔλθῃ καὶ ἐκεῖνη.

— Κυρὰ - Καίτη, εἶλα νὰ δῆς ἓνα Χριστουγεννιάτικο δῶρον ποῦ ἔφερα; εἶπεν ἡ Καίτη εἰς τὴν γρηῃν οἰκονόμον, ἢ ὁποία τὴν εἶχε ἀναβρέμει καὶ δὲν ἀπεμαζεύονθῃ οὔτε στιγμὴν ἀπὸ πλησίον τῆς κατὰ τὰ εἰκοσιδύο χρόνα τῆς ζωῆς τῆς.

— Τὴ ἔφερες κυρὰ μου; — Μιὰ κοιλία!

—Μπα Χριστός και Παναγία! Πού τό εύρησες αυτό τό παιδί;
— Η Καίτη αφηγήθη τήν ιστορίαν της Εύτυχίας.
— Η ναρά - Καλή τρέμουσα όλη εξήλθε και έπειτα από μισή ώρα επέστρεψε τρέμουσα άκόμη περισσότερο.
— Μά τί έχεις πάθει χριστιανή μου;
— Κυρία μου νά σέ χαρώ, δώδε το αυτό τό παιδί πού έφερες, πριν έλθη ό κύριος.
— Μά γιατί; Τι συμβαίνει;
— Έπιση άμάξι και έπιγη και έξετασα τί λογής γυναικα ήτανε αυτή πού τό είχε. Καί έιαθα.
— Ε! Τι έμαδες;
— Νά: έμαθα πως τό κοριτσάκι αυτό εινε... τό παιδί σου.
— Τό παιδί μου! Άνεφώνησεν ή Καίτη έγειρομένη όρθία ένθ ή φυσιογνωμία της εφοτίζετο από τήν ύπεροχον εκείνην λάμψιν, με τήν όποιαν μόνον ή φυσιογνωμία μιάς μητέρας εινε δυνατόν νά φωτισθί. Μά μου είχατε πη ότι έγεννήθηκε πεθαμμενο.
— Σου τό είπαμε ψέμματα, γιά νά σου φήγη κάθε ιδέα. Θυμάσαι πού είχαμε πάει τότε στά λουτρά, έσύ, ή συκορμένη ή μητέρα σου και έγω; Τό έπιση και τό έδωκα σε μιά γυναικα μαζί με πέντε χιλιάδες φράγκα και τής είπα νά μην πατήση τό ποδι της στην πρωτεύουσα. Έτσι κατορθώσαμε νά σκεπάσωμε τό σκάνδαλο και δέν έμαθε τίποτε και ό κύριος όταν πρότερον σ' έζητησε. Αύτη όμως ή γορή έξεχσε τήν ύποψοει της κ' ήλθε έδώ πού είμαστε και μες. Νά σέ χαρώ κυρία μου, δώδε το αυτό τό παιδί πριν έλθη ό κύριος. Θα τό καταλάβη άμέσως, γιατί σου μοιάζει καταπληκτικά.
— Η Καίτη όμως δέν ήκουε. Έσορξε τήν γραιάν οικονομόν έξω από τό δωμάτιον, έλαβεν εις χειρας τήν κόρην της ή όποια εινεν έν τω μεταξύ άποκοιμηθή, τήν άπέθεσεν επί της κλίνης της και γονατίσασα παρακλιεύσας αύτης έξεροράγη εις λυγμούς.

— Δέν μου μένει καιρός νά κοιμηθώ, έσουλλογήθη, άφοδ εις τās τέσσαρας θέλω νά υπάγω εις τήν λειτουργίαν. Καλλιτέρα νά έργασθώ άκόμη όλίγον.
— Με τήν σέμειν αύτην εισήλθεν εις τό γραφείον του, εκάθησε πρό της τραπέζης και έβηθίσθη εις τήν άνάγνωσιν τών διωγογραφιών.
— Έξαφνα ειδη νάνοιγετα ή θύρα και νά εισέρχεται ή σύζυγός του.
— Μά τί κατάστασις εινε αύτη άγάτη μου; Έτσι λοιπόν έρχεσαι και κλείνεσαι στό γραφείο κι' άφίνεις ολομόναχη τήν γυναικούλά σου;
— Πρώτην φοράν τήν έβλεπε τόσον θελκτικην και τόσον περιποιητικήν συνάμα απέναντι του.
— Άς εινε όμως, έξηκολούθησεν ή Καίτη καθίζομένη εις τά γόνατά του, έγω δέν σου κρατώ κακια. Καί γι' αυτό σου έφερα ένα όμοιο δώρο Χριστουγεννατικό. Δέν θα θυμώσης άγάτη μου! Δέν εινε αλήθεια πως δέν θα θυμώσης;
— Νά θυμώσω γιατί θα μου κάμης δώρο; ειπεν ό κ. Γ. μη δυνάμενος νά εξήγηση τās εξαιρετικάς εκείνας τρυφερότητας.
— Τό ήξευρα πως δέν θα θυμώσης. Εισαι τόσον καλός. Νά δης όμως και γω τί καλή και υπάκουη γυναικούλα πού θα είμαι πόσο θα σίγασι.
— Πάμε επί τέλους νά δούμε αυτό τό περιεργον δώρο πού θα μου κάμης.
— Τόν έπιση από τό χέρι και με μυστηριώδες ύφος τόν όδήγησεν εις τόν κοιτώνά των. Μόλις όμως έφθασαν εκεί ή Καίτη έξεροράγη εις γοεράς κραυγάς άπελπισίας.
— Τό παιδί μου! Πού εινε τό παιδί μου; Τό είχα άφήσει άπάνω στό κρεβάτι και τώρα δέν εινε.
— Η ναρά - Καλή προσέτρεξεν έντρομος και ό κ. Γ. από τόν διαμεφθέντα μεταξύ αύτης και της σύζυγον του διάλογον άντελήφθη τί συνέβαιναν.
— Επί τέλους, ειπε, πρέπει νά εύρεθί αυτό τό παιδί! Ποίος τό έπιση από δω μέσα;
— Ηρεινίσησιν εις όλα τά δωμάτια, αλλά ματαίως. Έξαφνα ήκουσαν τήν Καίτην ν' άναφωνή ή χαράν.
— Παιδί μου, κόρη μου! Σε βρήκα!

Τυχαίως δίως ειχε σύρει τής κουρτινές του εικονοστασιόν και ειδη τήν Εύτυχίαν νά κοιμάται κάτω από τήν μεγάλην εικόνα της Παναγίας.
— Έπαρκαλούσα τόν μικρό Χριστό πού θα γεννηθί άπόψε νά μου στείλη τήν μαμά μου, γιατί άφοδ έχουν όλα τά παιδάκια μαμάδες, θα πη ότι πρέπει νά έχω και έγω.
— Αύτά τά λόγια έψέλλισεν ή μικρούλα όταν τήν εξήτησεν.
— Στην έστειλε τήν μαμά σου ό μικρός Χριστός, άγγελουδί μου, στην έστειλε.
— Καί ή Καίτη κλαίουσα με δυνατούς λυγμούς έγονάτισε πρό του συζύγου της.
— Συγχώρησέ με, έψέλλισε στρέφουσα προς αυτόν τά βουρκομένα από τά δάκρυα μάτια της.
— Τήν στιγμήν εκείνην τά σήμαντρα τών εκκλησιών ήρχισαν νά σημαίνουν προσκαλούντα τούς πιστούς, όπως έορτάσουν τήν Γέννησιν Έκεινου, πού ήλθε διά νά φέρη τήν Ειρήνην και νά κηρύξη τήν Συγγνώμην εις τόν Κόσμον.
— Ο κ. Γ. έσορξε και με τό ένα χέρι άνήγειρε τήν Καίτην, ένθ με τό άλλο έλάμβανε τήν κόρην της, πού ήτο προωρισμένη νά καταστη και ιδιού του κόρη.
— Καί ένθ έσφιγγε και της δύο εις τήν άγκάλην του τά χείλη του έφιθύρουν μηχανικάς.
— Δόξα έν Ύψιστος Θεώ!

Ο ΔΑΜΑΣΤΗΣ

ΕΙΣ τό άρχοντικόν στασίδιον της μικράς εκκλησίας ή γερόντισσα μαρκαίου χήρα του Κερμοέλ, Άννα, ίστατο ευθυτενης από κάτω από τες βαρείες δίπλες πενήμιου έπανοφοριού. Τό πρόσωπόν της, πρόσποιν νέας άκόμη, ήτο συντετριμμένον από λύτην και έτόνιζε τήν επιβλητικήν πλαγίαν κατατομήν της μεταδύ δύο ρουτροχόν τών ώραιων τριγών της άριστοκρατικής κεφαλής της. Η έπαδειξις ήτο άρχαί και έμαζεύετο εις τούς κροτάφους υπό μόλις διακρινομένον έντίδον, όσοι διαφανομένον διά μέσον κρουστατού δικτύου βροχής, της οποίας ή μεταλλογία έπλημμύριζε τήν ψυχήν της.
— Η Άννα, έν τούτοις, διετηρείτο τοιαύτη ως άνωτερο περιεγράφη, άλλ' ήτο όραία, σβεννυμένη κάλλους υπό τήν σκληρότητα και τήν ψυχρότητα μυριάριου.
— Χρειάσασα εις ήλικίαν τριάκοντα έτών από σύζυγον του όποιου αι άδοτεία έμάραναν τήν νεότητά της, ή Άννα ειχεν άναγορήσει έν Παρισίον, και εγκαταλείπουσα τήν τύχην του κόσμου και τās έορτάς ειχεν άποστερηθί έξουσίας και στωικώματα της εύτυχίας, τήν όποιαν προσέφερεν εις αύτην ένας άνδρας άξιος έρωτος τόν όποιον ήγάτα, διά νά άφιροσθί καθολοκληρίαν εις τό παιδί της, τόν μικρόν Άϊμάρ, μοναδικόν άπόγονον της άρχαίας οικογενείας τών Κερμοέλ. Πρός χάριν του υιού, προς χάριν του όνόματος εκείνου, ένεκα του όποιου ύπερπερε τόσα, έθυσίασε τήν καρδίαν της... Ο άνδρας τόν όποιον ήγάτα ήτο άνθροπος του λαού βεβαίως και ήδη εύγενέστατα έργα ειχεν καταστήσει διάδοχον τό όνομα του Κλαυδίου Μιράνδη και αν ήτο μόνη της, ή Άννα δέν θα έλάμβανεν υπ' όνιην της τās προλήψεις της διαφοράς της κοινωνικής τάξεως εις τήν όποιαν άνήκεν, αλλά δέν ανεγνώριζεν εις τόν έαυτόν της τό δικαίωμα όπως επιβάλλη εις τόν υιόν της αδελφούς, φέροντας άλλο όνομα άλλης οικογενείας, μη άνηκούσης εις τήν άριστοκρατίαν.
— Η μαρκαίου ειχε λοιπόν ένταφίσει τά όνειρά της υπό τούς βαρείς θόλους του προγονικού και μεσαιωνικού κτηριού του μεγάλου έξοχικού ύποστατικού τών Κερμοέλ. Έκει ό Άϊμάρ, ήλικίας έτών δώδεκα κατά τήν έποχήν του θανάτου του πατρός του, ειχε μεγαλώσει περιβαλλόμενος υπό τών μητρικών φροντίδων, εκπαιδευθείς δε υπό έλικτερόν παιδαγωγού.
— Τό μικρό κοιδουδι άντήχησεν από τό ένάκιον της Άγίας Τραπέζης μέρος, αναγγέλλον τά προσόμια της Θείας Θυσίας. Η Άννα έγονυπέτησε, με τό μέτωπον κλίνον προς τό έδαφος, ως νά έπαυτην υπό τό όδινυρόν βάρος τών άναμνήσεων. Τήν νύκτα εκείνην τών Χριστουγέννων, κατά τήν όποιαν ή Άνθροπώτης άνιφνούται προς τήν Έλπίδα, εκείνη συντεφίβετο υπό της λύτης.
— Ένευθμήθη τόν υιόν της!... Ό τό άχάριστο παιδί!... Ητο ποτέ δυνατόν νά διαφεύγη κατ' αυτόν τόν τρόπον τās έλπίδας της;... Τι σκληρός ήτο ό άποχωρισμός!... Τό ένθμειτο, λιποθυμούσα.
— Είχε παρέλθει ένα έτος!... Ο Άϊμάρ έζη εις τό Παρίσι, όπου ήναγκασθί νά τόν άφήση νά υπάγη, διά νά σπουδάση τήν Νομικήν Έπιστήμην, έπειδή ή μητρική της ύπερηφάνεια τόν προορίζεε διά τās πρεσβείας.
— Τό ίδιο βράδυ της δλονυτίας τών Χριστουγέννων, ειχεν έπιστρέψει εις τήν έπαυλιν. Ευχαριστημένη διά τήν έλευσίν του, ή μητέρα ήσπάζετο τό ώραιον μέτω-

πον του υιού, χαιδευτικώς γονατισμένου εις τούς πόδας της... Αίφνης τό παιδί της ώμίλησε... και αι λέξεις έκεραίνωναν τήν καρδίαν της... Δηγειτό τόν έρωτά του, έναν τρελλόν και ένοχον έρωτα... Ο Άϊμάρ ήγάτα μίαν ποχρήν κόρην, χωρίς οικογενείαν, χωρίς περιουσίαν! Τήν ήγάτα και ήθελε νά τήν νυμφευθί!... Οί βραχοίως της ένετηώθησαν διά της κήσηςος μετά της οποίας άπόθησαν τόν βικετόντα, και με όλην τήν άγανάκτησιν της παλαιάς παρατησίως της από τόν ίδιον της έρωτα έφώναζε δυνατά: «Ποτέ!...»

Ο Άϊμάρ έπέμεινε, ειπε τήν λύτην του, διεκήρυξε τό καθήκον, τό όποιον του επέβαλλε τόν γάμον αυτόν. Κατόπι δε με λέξεις πονετικās και λόγια γλυκά, έξηρε τήν αγαθότητα και τόν έρωτα της κόρης ή όποια τόν ένειπιστεύη, επί τω λόγω της τιμής του έρωτευμένου και του άριστοκρατού... Τιποτε απ' αυτά δέν συνεζήνησε τήν μαρκαίου.
— Τότε ό νέος ήγήθη και έτασε νά ικετεύη. Άνεκνήρυχθι μόνος κροτής της τιμής του και του καθήκοντός του και από της στιγμής εκείνης ήρχισε νά επιβάλλη τήν θέλησιν του. Παρ' όλην τήν λύτην τήν όποιαν προθένατο μεταγερζόμενος νομικά μέσα, άπεφάσισε νά λάβη ως σύζυγον τήν Μαρίαν...
— Κάτωχος υπό τήν όβριη της παραγνωρισθείσης μητρικής έξουσίας της, έν μέσω της άπελπισίας της επαναστάσεως ταύτης, ή όποια τήν άπεχώριζε του παιδιού της, διά τό όποιον και μόνον ειχε ζήσει, ή μητέρα άπέδωξε τόν υιόν της.
— Παλμός γλυκύτατος και σφοδρικός τήν χαράν άντήχησε τήν στιγμήν εκείνην υπό τούς θόλους της εκκλησίας. Η Άννα άποσπασθείσα από τās σκεψεις και τās άναμνήσεις της, ήκουσε...
— Είχε γεννηθί ό Βασιλεύς τών Βασιλέων, μέσα εις τήν φτώχειαν της φάνιης ενός σταυλου. Είχε γεννηθί διά νά έπονομασθί υιός έυλοηγογού!... Η ταπεινοφροσύνη ενός Θεού δέν κατέρριπτε τήν άριστοκρατικήν άλλαζομένη της μαρκαίου.
— Άνεμνίσθησεν τήν ματαιότητα της θυσίας της. Άφοδ προς χάριν του υιού της δέν ήθέλησε νά γίνη Κε Μιράνδη, ό μαρκαίος του Κερμοέλ έστόλιζε διά τό οικοσήμεν τό άριστοκρατικās οικογενείας του μίαν κόρην της όποια τό μόνον όνομα ήτο Μαρία!...
— Διά πρώτην φοράν εις τόν βίον της, άφήκε ν' άουσιώθι ύποκόφως ένας λυγμός μεταμείλειας, μεταμείλειας ένδομούχου τήν όποιαν μέχρη της στιγμής εκείνης δέν άνωμιλόγει καθ' έαυτήν, διότι τά χείλη της έψέλλισαν: — Κλαύδιε!...
— Δεκατέσσαρα έτη χωρισμού και σιωπής δέν ειχον καθόλου έπουλώσει τήν έπόδονον πληγήν της καρδιάς της. Τόν ήγάτα πάντοτε, τόν άτυχή, τόν άπορηφέντα! Άλλ' έπεβάλλεν εις έαυτην τήν άλλαζομένην και τό παράδειχον του δαμοσίου της καρδιάς της!... Τούλάχιστον αύτη θα ήτο πάντοτε μία Κερμοέλ!
— Ύψιτενης ήγήθη. Η θεία λειτουργία ειχε τελειώσει. Συνοδονομένη

— Ο Άϊμάρ έπέμεινε, ειπε τήν λύτην του, διεκήρυξε τό καθήκον, τό όποιον του επέβαλλε τόν γάμον αυτόν. Κατόπι δε με λέξεις πονετικās και λόγια γλυκά, έξηρε τήν αγαθότητα και τόν έρωτα της κόρης ή όποια τόν ένειπιστεύη, επί τω λόγω της τιμής του έρωτευμένου και του άριστοκρατού... Τιποτε απ' αυτά δέν συνεζήνησε τήν μαρκαίου.
— Τότε ό νέος ήγήθη και έτασε νά ικετεύη. Άνεκνήρυχθι μόνος κροτής της τιμής του και του καθήκοντός του και από της στιγμής εκείνης ήρχισε νά επιβάλλη τήν θέλησιν του. Παρ' όλην τήν λύτην τήν όποιαν προθένατο μεταγερζόμενος νομικά μέσα, άπεφάσισε νά λάβη ως σύζυγον τήν Μαρίαν...
— Κάτωχος υπό τήν όβριη της παραγνωρισθείσης μητρικής έξουσίας της, έν μέσω της άπελπισίας της επαναστάσεως ταύτης, ή όποια τήν άπεχώριζε του παιδιού της, διά τό όποιον και μόνον ειχε ζήσει, ή μητέρα άπέδωξε τόν υιόν της.
— Παλμός γλυκύτατος και σφοδρικός τήν χαράν άντήχησε τήν στιγμήν εκείνην υπό τούς θόλους της εκκλησίας. Η Άννα άποσπασθείσα από τās σκεψεις και τās άναμνήσεις της, ήκουσε...
— Είχε γεννηθί ό Βασιλεύς τών Βασιλέων, μέσα εις τήν φτώχειαν της φάνιης ενός σταυλου. Είχε γεννηθί διά νά έπονομασθί υιός έυλοηγογού!... Η ταπεινοφροσύνη ενός Θεού δέν κατέρριπτε τήν άριστοκρατικήν άλλαζομένη της μαρκαίου.
— Άνεμνίσθησεν τήν ματαιότητα της θυσίας της. Άφοδ προς χάριν του υιού της δέν ήθέλησε νά γίνη Κε Μιράνδη, ό μαρκαίος του Κερμοέλ έστόλιζε διά τό οικοσήμεν τό άριστοκρατικās οικογενείας του μίαν κόρην της όποια τό μόνον όνομα ήτο Μαρία!...
— Διά πρώτην φοράν εις τόν βίον της, άφήκε ν' άουσιώθι ύποκόφως ένας λυγμός μεταμείλειας, μεταμείλειας ένδομούχου τήν όποιαν μέχρη της στιγμής εκείνης δέν άνωμιλόγει καθ' έαυτήν, διότι τά χείλη της έψέλλισαν: — Κλαύδιε!...
— Δεκατέσσαρα έτη χωρισμού και σιωπής δέν ειχον καθόλου έπουλώσει τήν έπόδονον πληγήν της καρδιάς της. Τόν ήγάτα πάντοτε, τόν άτυχή, τόν άπορηφέντα! Άλλ' έπεβάλλεν εις έαυτην τήν άλλαζομένην και τό παράδειχον του δαμοσίου της καρδιάς της!... Τούλάχιστον αύτη θα ήτο πάντοτε μία Κερμοέλ!
— Ύψιτενης ήγήθη. Η θεία λειτουργία ειχε τελειώσει. Συνοδονομένη

— Ο Άϊμάρ έπέμεινε, ειπε τήν λύτην του, διεκήρυξε τό καθήκον, τό όποιον του επέβαλλε τόν γάμον αυτόν. Κατόπι δε με λέξεις πονετικās και λόγια γλυκά, έξηρε τήν αγαθότητα και τόν έρωτα της κόρης ή όποια τόν ένειπιστεύη, επί τω λόγω της τιμής του έρωτευμένου και του άριστοκρατού... Τιποτε απ' αυτά δέν συνεζήνησε τήν μαρκαίου.
— Τότε ό νέος ήγήθη και έτασε νά ικετεύη. Άνεκνήρυχθι μόνος κροτής της τιμής του και του καθήκοντός του και από της στιγμής εκείνης ήρχισε νά επιβάλλη τήν θέλησιν του. Παρ' όλην τήν λύτην τήν όποιαν προθένατο μεταγερζόμενος νομικά μέσα, άπεφάσισε νά λάβη ως σύζυγον τήν Μαρίαν...
— Κάτωχος υπό τήν όβριη της παραγνωρισθείσης μητρικής έξουσίας της, έν μέσω της άπελπισίας της επαναστάσεως ταύτης, ή όποια τήν άπεχώριζε του παιδιού της, διά τό όποιον και μόνον ειχε ζήσει, ή μητέρα άπέδωξε τόν υιόν της.
— Παλμός γλυκύτατος και σφοδρικός τήν χαράν άντήχησε τήν στιγμήν εκείνην υπό τούς θόλους της εκκλησίας. Η Άννα άποσπασθείσα από τās σκεψεις και τās άναμνήσεις της, ήκουσε...
— Είχε γεννηθί ό Βασιλεύς τών Βασιλέων, μέσα εις τήν φτώχειαν της φάνιης ενός σταυλου. Είχε γεννηθί διά νά έπονομασθί υιός έυλοηγογού!... Η ταπεινοφροσύνη ενός Θεού δέν κατέρριπτε τήν άριστοκρατικήν άλλαζομένη της μαρκαίου.
— Άνεμνίσθησεν τήν ματαιότητα της θυσίας της. Άφοδ προς χάριν του υιού της δέν ήθέλησε νά γίνη Κε Μιράνδη, ό μαρκαίος του Κερμοέλ έστόλιζε διά τό οικοσήμεν τό άριστοκρατικās οικογενείας του μίαν κόρην της όποια τό μόνον όνομα ήτο Μαρία!...
— Διά πρώτην φοράν εις τόν βίον της, άφήκε ν' άουσιώθι ύποκόφως ένας λυγμός μεταμείλειας, μεταμείλειας ένδομούχου τήν όποιαν μέχρη της στιγμής εκείνης δέν άνωμιλόγει καθ' έαυτήν, διότι τά χείλη της έψέλλισαν: — Κλαύδιε!...
— Δεκατέσσαρα έτη χωρισμού και σιωπής δέν ειχον καθόλου έπουλώσει τήν έπόδονον πληγήν της καρδιάς της. Τόν ήγάτα πάντοτε, τόν άτυχή, τόν άπορηφέντα! Άλλ' έπεβάλλεν εις έαυτην τήν άλλαζομένην και τό παράδειχον του δαμοσίου της καρδιάς της!... Τούλάχιστον αύτη θα ήτο πάντοτε μία Κερμοέλ!
— Ύψιτενης ήγήθη. Η θεία λειτουργία ειχε τελειώσει. Συνοδονομένη

— Ο Άϊμάρ έπέμεινε, ειπε τήν λύτην του, διεκήρυξε τό καθήκον, τό όποιον του επέβαλλε τόν γάμον αυτόν. Κατόπι δε με λέξεις πονετικās και λόγια γλυκά, έξηρε τήν αγαθότητα και τόν έρωτα της κόρης ή όποια τόν ένειπιστεύη, επί τω λόγω της τιμής του έρωτευμένου και του άριστοκρατού... Τιποτε απ' αυτά δέν συνεζήνησε τήν μαρκαίου.
— Τότε ό νέος ήγήθη και έτασε νά ικετεύη. Άνεκνήρυχθι μόνος κροτής της τιμής του και του καθήκοντός του και από της στιγμής εκείνης ήρχισε νά επιβάλλη τήν θέλησιν του. Παρ' όλην τήν λύτην τήν όποιαν προθένατο μεταγερζόμενος νομικά μέσα, άπεφάσισε νά λάβη ως σύζυγον τήν Μαρίαν...
— Κάτωχος υπό τήν όβριη της παραγνωρισθείσης μητρικής έξουσίας της, έν μέσω της άπελπισίας της επαναστάσεως ταύτης, ή όποια τήν άπεχώριζε του παιδιού της, διά τό όποιον και μόνον ειχε ζήσει, ή μητέρα άπέδωξε τόν υιόν της.
— Παλμός γλυκύτατος και σφοδρικός τήν χαράν άντήχησε τήν στιγμήν εκείνην υπό τούς θόλους της εκκλησίας. Η Άννα άποσπασθείσα από τās σκεψεις και τās άναμνήσεις της, ήκουσε...
— Είχε γεννηθί ό Βασιλεύς τών Βασιλέων, μέσα εις τήν φτώχειαν της φάνιης ενός σταυλου. Είχε γεννηθί διά νά έπονομασθί υιός έυλοηγογού!... Η ταπεινοφροσύνη ενός Θεού δέν κατέρριπτε τήν άριστοκρατικήν άλλαζομένη της μαρκαίου.
— Άνεμνίσθησεν τήν ματαιότητα της θυσίας της. Άφοδ προς χάριν του υιού της δέν ήθέλησε νά γίνη Κε Μιράνδη, ό μαρκαίος του Κερμοέλ έστόλιζε διά τό οικοσήμεν τό άριστοκρατικās οικογενείας του μίαν κόρην της όποια τό μόνον όνομα ήτο Μαρία!...
— Διά πρώτην φοράν εις τόν βίον της, άφήκε ν' άουσιώθι ύποκόφως ένας λυγμός μεταμείλειας, μεταμείλειας ένδομούχου τήν όποιαν μέχρη της στιγμής εκείνης δέν άνωμιλόγει καθ' έαυτήν, διότι τά χείλη της έψέλλισαν: — Κλαύδιε!...
— Δεκατέσσαρα έτη χωρισμού και σιωπής δέν ειχον καθόλου έπουλώσει τήν έπόδονον πληγήν της καρδιάς της. Τόν ήγάτα πάντοτε, τόν άτυχή, τόν άπορηφέντα! Άλλ' έπεβάλλεν εις έαυτην τήν άλλαζομένην και τό παράδειχον του δαμοσίου της καρδιάς της!... Τούλάχιστον αύτη θα ήτο πάντοτε μία Κερμοέλ!
— Ύψιτενης ήγήθη. Η θεία λειτουργία ειχε τελειώσει. Συνοδονομένη

ΕΩΤΙΚΟ

Ό Νύμφες οεις, όποδ άρτες παυλομένιες στα πλαστικά σας δάχτυλα κρατάτε και μέλαστας τούς ύμνος σας, τούς σαλπικούς, τήν άρμονία ύπερσομένη σκορπάτε...
— Τρογύρα σας σπύριζαν τά πνεύματα ν' άσφοδραστούν τή μοναχική του όνειρου' παραμυθίαν οι νεφελές οι χλομές στην κόρη τήν λευκόπεπλη του Άπειρον...
— Οί άφες της νυχτός πείνον τή μέλην σας σ' άνερού τους όροσοβόλια χείμα και τά χαρίζουν ό άηδονάων στόματα, και τά χαρίζουν σάφωνα ταστέρια...
— Ό, ψάλλε, γλυκωκομείες. Ένας τρισητάτος τραγουδιστής τις πρής σας άγοροκόωντας φωνές, απ' τών ασάντων σας τάρμονιαματα γιά πάντα θε νά κοιμηθί μεθώντας...
— Πελίανεν στην ψυχή τον οι πάθοι, οι εγκόμοιοι του όνειρου τούς σαβάνωσεν ή μέθη κέ ό τοις τον φτεροβόλους, πετατάθθενος, ό άλλης ζωής τά ήλθσα ξεκλιανθή...
— Άκόμη ψάλλε! Αθή με τά σφάνα σας σαλπικα μέλαπ σάστε στην καρδιά του, στα μάγα νάβθη τόλια άυλοητέροτος, πού'ζ ή ζωή του Άθάνανον Θανάτου...
— (Άπό τό «Salve amore»)

— Ο Άϊμάρ έπέμεινε, ειπε τήν λύτην του, διεκήρυξε τό καθήκον, τό όποιον του επέβαλλε τόν γάμον αυτόν. Κατόπι δε με λέξεις πονετικās και λόγια γλυκά, έξηρε τήν αγαθότητα και τόν έρωτα της κόρης ή όποια τόν ένειπιστεύη, επί τω λόγω της τιμής του έρωτευμένου και του άριστοκρατού... Τιποτε απ' αυτά δέν συνεζήνησε τήν μαρκαίου.
— Τότε ό νέος ήγήθη και έτασε νά ικετεύη. Άνεκνήρυχθι μόνος κροτής της τιμής του και του καθήκοντός του και από της στιγμής εκείνης ήρχισε νά επιβάλλη τήν θέλησιν του. Παρ' όλην τήν λύτην τήν όποιαν προθένατο μεταγερζόμενος νομικά μέσα, άπεφάσισε νά λάβη ως σύζυγον τήν Μαρίαν...
— Κάτωχος υπό τήν όβριη της παραγνωρισθείσης μητρικής έξουσίας της, έν μέσω της άπελπισίας της επαναστάσεως ταύτης, ή όποια τήν άπεχώριζε του παιδιού της, διά τό όποιον και μόνον ειχε ζήσει, ή μητέρα άπέδωξε τόν υιόν της.
— Παλμός γλυκύτατος και σφοδρικός τήν χαράν άντήχησε τήν στιγμήν εκείνην υπό τούς θόλους της εκκλησίας. Η Άννα άποσπασθείσα από τās σκεψεις και τās άναμνήσεις της, ήκουσε...
— Είχε γεννηθί ό Βασιλεύς τών Βασιλέων, μέσα εις τήν φτώχειαν της φάνιης ενός σταυλου. Είχε γεννηθί διά νά έπονομασθί υιός έυλοηγογού!... Η ταπεινοφροσύνη ενός Θεού δέν κατέρριπτε τήν άριστοκρατικήν άλλαζομένη της μαρκαίου.
— Άνεμνίσθησεν τήν ματαιότητα της θυσίας της. Άφοδ προς χάριν του υιού της δέν ήθέλησε νά γίνη Κε Μιράνδη, ό μαρκαίος του Κερμοέλ έστόλιζε διά τό οικοσήμεν τό άριστοκρατικās οικογενείας του μίαν κόρην της όποια τό μόνον όνομα ήτο Μαρία!...
— Διά πρώτην φοράν εις τόν βίον της, άφήκε ν' άουσιώθι ύποκόφως ένας λυγμός μεταμείλειας, μεταμείλειας ένδομούχου τήν όποιαν μέχρη της στιγμής εκείνης δέν άνωμιλόγει καθ' έαυτήν, διότι τά χείλη της έψέλλισαν: — Κλαύδιε!...
— Δεκατέσσαρα έτη χωρισμού και σιωπής δέν ειχον καθόλου έπουλώσει τήν έπόδονον πληγήν της καρδιάς της. Τόν ήγάτα πάντοτε, τόν άτυχή, τόν άπορηφέντα! Άλλ' έπεβάλλεν εις έαυτην τήν άλλαζομένην και τό παράδειχον του δαμοσίου της καρδιάς της!... Τούλάχιστον αύτη θα ήτο πάντοτε μία Κερμοέλ!
— Ύψιτενης ήγήθη. Η θεία λειτουργία ειχε τελειώσει. Συνοδονομένη

— Ο Άϊμάρ έπέμεινε, ειπε τήν λύτην του, διεκήρυξε τό καθήκον, τό όποιον του επέβαλλε τόν γάμον αυτόν. Κατόπι δε με λέξεις πονετικās και λόγια γλυκά, έξηρε τήν αγαθότητα και τόν έρωτα της κόρης ή όποια τόν ένειπιστεύη, επί τω λόγω της τιμής του έρωτευμένου και του άριστοκρατού... Τιποτε απ' αυτά δέν συνεζήνησε τήν μαρκαίου.
— Τότε ό νέος ήγήθη και έτασε νά ικετεύη. Άνεκνήρυχθι μόνος κροτής της τιμής του και του καθήκοντός του και από της στιγμής εκείνης ήρχισε νά επιβάλλη τήν θέλησιν του. Παρ' όλην τήν λύτην τήν όποιαν προθένατο μεταγερζόμενος νομικά μέσα, άπεφάσισε νά λάβη ως σύζυγον τήν Μαρίαν...
— Κάτωχος υπό τήν όβριη της παραγνωρισθείσης μητρικής έξουσίας της, έν μέσω της άπελπισίας της επαναστάσεως ταύτης, ή όποια τήν άπεχώριζε του παιδιού της, διά τό όποιον και μόνον ειχε ζήσει, ή μητέρα άπέδωξε τόν υιόν της.
— Παλμός γλυκύτατος και σφοδρικός τήν χαράν άντήχησε τήν στιγμήν εκείνην υπό τούς θόλους της εκκλησίας. Η Άννα άποσπασθείσα από τās σκεψεις και τās άναμνήσεις της, ήκουσε...
— Είχε γεννηθί ό Βασιλεύς τών Βασιλέων, μέσα εις τήν φτώχειαν της φάνιης ενός σταυλου. Είχε γεννηθί διά νά έπονομασθί υιός έυλοηγογού!... Η ταπεινοφροσύνη ενός Θεού δέν κατέρριπτε τήν άριστοκρατικήν άλλαζομένη της μαρκαίου.
— Άνεμνίσθησεν τήν ματαιότητα της θυσίας της. Άφοδ προς χάριν του υιού της δέν ήθέλησε νά γίνη Κε Μιράνδη, ό μαρκαίος του Κερμοέλ έστόλιζε διά τό οικοσήμεν τό άριστοκρατικās οικογενείας του μίαν κόρην της όποια τό μόνον όνομα ήτο Μαρία!...
— Διά πρώτην φοράν εις τόν βίον της, άφήκε ν' άουσιώθι ύποκόφως ένας λυγμός μεταμείλειας, μεταμείλειας ένδομούχου τήν όποιαν μέχρη της στιγμής εκείνης δέν άνωμιλόγει καθ' έαυτήν, διότι τά χείλη της έψέλλισαν: — Κλαύδιε!...
— Δεκατέσσαρα έτη χωρισμού και σιωπής δέν ειχον καθόλου έπουλώσει τήν έπόδονον πληγήν της καρδιάς της. Τόν ήγάτα πάντοτε, τόν άτυχή, τόν άπορηφέντα! Άλλ' έπεβάλλεν εις έαυτην τήν άλλαζομένην και τό παράδειχον του δαμοσίου της καρδιάς της!... Τούλάχιστον αύτη θα ήτο πάντοτε μία Κερμοέλ!
— Ύψιτενης ήγήθη. Η θεία λειτουργία ειχε τελειώσει. Συνοδονομένη

— Ο Άϊμάρ έπέμεινε, ειπε τήν λύτην του, διεκήρυξε τό καθήκον, τό όποιον του επέβαλλε τόν γάμον αυτόν. Κατόπι δε με λέξεις πονετικās και λόγια γλυκά, έξηρε τήν αγαθότητα και τόν έρωτα της κόρης ή όποια τόν ένειπιστεύη, επί τω λόγω της τιμής του έρωτευμένου και του άριστοκρατού... Τιποτε απ' αυτά δέν συνεζήνησε τήν μαρκαίου.
— Τότε ό νέος ήγήθη και έτασε νά ικετεύη. Άνεκνήρυχθι μόνος κροτής της τιμής του και του καθήκοντός του και από της στιγμής εκείνης ήρχισε νά επιβάλλη τήν θέλησιν του. Παρ' όλην τήν λύτην τήν όποιαν προθένατο μεταγερζόμενος νομικά μέσα, άπεφάσισε νά λάβη ως σύζυγον τήν Μαρίαν...
— Κάτωχος υπό τήν όβριη της παραγνωρισθείσης μητρικής έξουσίας της, έν μέσω της άπελπισίας της επαναστάσεως ταύτης, ή όποια τήν άπεχώριζε του παιδιού της, διά τό όποιον και μόνον ειχε ζήσει, ή μητέρα άπέδωξε τόν υιόν της.
— Παλμός γλυκύτατος και σφοδρικός τήν χαράν άντήχησε τήν στιγμήν εκείνην υπό τούς θόλους της εκκλησίας. Η Άννα άποσπασθείσα από τās σκεψεις και τās άναμνήσεις της, ήκουσε...
— Είχε γεννηθί ό Βασιλεύς τών Βασιλέων, μέσα εις τήν φτώχειαν της φάνιης ενός σταυλου. Είχε γεννηθί διά νά έπονομασθί υιός έυλοηγογού!... Η ταπεινοφροσύνη ενός Θεού δέν κατέρριπτε τήν άριστοκρατικήν άλλαζομένη της μαρκαίου.
— Άνεμνίσθησεν τήν ματαιότητα της θυσίας της. Άφοδ προς χάριν του υιού της δέν ήθέλησε νά γίνη Κε Μιράνδη, ό μαρκαίος του Κερμοέλ έστόλιζε διά τό οικοσήμεν τό άριστοκρατικās οικογενείας του μίαν κόρην της όποια τό μόνον όνομα ήτο Μαρία!...
— Διά πρώτην φοράν εις τόν βίον της, άφήκε ν' άουσιώθι ύποκόφως ένας λυγμός μεταμείλειας, μεταμείλειας ένδομούχου τήν όποιαν μέχρη της στιγμής εκείνης δέν άνωμιλόγει καθ' έαυτήν, διότι τά χείλη της έψέλλισαν: — Κλαύδιε!...
— Δεκατέσσαρα έτη χωρισμού και σιωπής δέν ειχον καθόλου έπουλώσει τήν έπόδονον πληγήν της καρδιάς της. Τόν ήγάτα πάντοτε, τόν άτυχή, τόν άπορηφέντα! Άλλ' έπεβάλλεν εις έαυτην τήν άλλαζομένην και τό παράδειχον του δαμοσίου της καρδιάς της!... Τούλάχιστον αύτη θα ήτο πάντοτε μία Κερμοέλ!
— Ύψιτενης ήγήθη. Η θεία λειτουργία ειχε τελειώσει. Συνοδονομένη

— Ο Άϊμάρ έπέμεινε, ειπε τήν λύτην του, διεκήρυξε τό καθήκον, τό όποιον του επέβαλλε τόν γάμον αυτόν. Κατόπι δε με λέξεις πονετικās και λόγια γλυκά, έξηρε τήν αγαθότητα και τόν έρωτα της κόρης ή όποια τόν ένειπιστεύη, επί τω λόγω της τιμής του έρωτευμένου και του άριστοκρατού... Τιποτε απ' αυτά δέν συνεζήνησε τήν μαρκαίου.
— Τότε ό νέος ήγήθη και έτασε νά ικετεύη. Άνεκνήρυχθι μόνος κροτής της τιμής του και του καθήκοντός του και από της στιγμής εκείνης ήρχισε νά επιβάλλη τήν θέλησιν του. Παρ' όλην τήν λύτην τήν όποιαν προθένατο μεταγερζόμενος νομικά μέσα, άπεφάσισε νά λάβη ως σύζυγον τήν Μαρίαν...
— Κάτωχος υπό τήν όβριη της παραγνωρισθείσης μητρικής έξουσίας της, έν μέσω της άπελπισίας της επαναστάσεως ταύτης, ή όποια τήν άπεχώριζε του παιδιού της, διά τό όποιον και μόνον ειχε ζήσει, ή μητέρα άπέδωξε τόν υιόν της.
— Παλμός γλυκύτατος και σφοδρικός τήν χαράν άντήχησε τήν στιγμήν εκείνην υπό τούς θόλους της εκκλησίας. Η Άννα άποσπασθείσα από τās σκεψεις και τās άναμνήσεις της, ήκουσε...
— Είχε γεννηθί ό Βασιλεύς τών Βασιλέων, μέσα εις τήν φτώχειαν της φάνιης ενός σταυλου. Είχε γεννηθί διά νά έπονομασθί υιός έυλοηγογού!... Η ταπεινοφροσύνη ενός Θεού δέν κατέρριπτε τήν άριστοκρατικήν άλλαζομένη της μαρκαίου.
— Άνεμνίσθησεν τήν ματαιότητα της θυσίας της. Άφοδ προς χάριν του υιού της δέν ήθέλησε νά γίνη Κε Μιράνδη, ό μαρκαίος του Κερμοέλ έστόλιζε διά τό οικοσήμεν τό άριστοκρατικās οικογενείας του μίαν κόρην της όποια τό μόνον όνομα ήτο Μαρία!...
— Διά πρώτην φοράν εις τόν βίον της, άφήκε ν' άουσιώθι ύποκόφως ένας λυγμός μεταμείλειας, μεταμείλειας ένδομούχου τήν όποιαν μέχρη της στιγμής εκείνης δέν άνωμιλόγει καθ' έαυτήν, διότι τά χείλη της έψέλλισαν: — Κλαύδιε!...
— Δεκατέσσαρα έτη χωρισμού και σιωπής δέν ειχον καθόλου έπουλώσει τήν έπόδονον πληγήν της καρδιάς της. Τόν ήγάτα πάντοτε, τόν άτυχή, τόν άπορηφέντα! Άλλ' έπεβάλλεν εις έαυτην τήν άλλαζομένην και τό παράδειχον του δαμοσίου της καρδιάς της!... Τούλάχιστον αύτη

ΚΤΩ έτη επέζησε το σύζυγόν της η Αμαλία. Καταβλήθεισα και αυτή έζη εν πλήρει μονοσεί μετ' των φίλων της και ανέζη—νοσηλευτικώς—δούκις Έλληνες διασχόμενοι έζητον να έποβάλουν τα σέβη των. Πολύσασκος, με τα ίχνη των θλίψεων εφάνετο γραστά πλέον, ατή η άλλοτε λάτρε των ασκήσεων και άκαταπόνητος. Μίαν ημέραν, με δομύτατον υγρόν, εκδρομούσα έριπτος μετ' της δεσποινίδος Χατζίσκου εις Ματροκενάον έπέστρεψε κάθιδρος και έπεσε άσθενής εκ κρονολογήματος ίσχυροϋ.

Κατά τας ημέρας της άσθενείας της, παρουσιάσθη και η Μαύρη Κυρία εις τα ανάκτορα του Μονάχου. Η Μαύρη Κυρία ήτο η σύζυγος ενός άρχαίου εκλέκτορος, ής εικών εφίσκεται εις την πινακοθήκην των ανατόρων του Μονάχου. Οσάκις πρόκειται να άποθάνη τις εκ της Βασιλικής οικογενείας εγκαταλείπει η Μαύρη Κυρία κατά τον θούλλον, το πλαίσιον της και διατρέχουσα τους διαδρόμους εμφανίζεται εις αυλικούς. Λέγουσιν ότι όταν οι έξόριστοι Βασιλείς έφθασαν εις Μόναχον έξ Έλλάδος, ενεφανίσθη η Μαύρη Κυρία την είδον δε και οι άκολουθούντες τους Βασιλείς Έλληνες, ατινες και έζητησαν την άδειαν να εγκαταλείψουν το ανάκτορον και να καταλύσουν εις ξενοδοχείον, προφανώς φοβηθέντες.

Πράγματι την έσπέραν της 8 Μαΐου του 1875 η Αμαλία παρέδιδε το πνεύμα εις τας άγκάλας των δεσποινίδων Καρμπούνη, Σάνθης Χατζίσκου και Φίλωνος. Ο νεκρός της μετηνέχθη εις Μόναχον την νύκτα, την δε πομπήν, θλίβερόν και μεγαλοπρεπή, από το σιδηροδρομικόν σταθμόν, φοιτούμενη από τας δάδας ως εκράτοιν έπιρρέται με μεσαιωνικάς στολάς, μέχρι του τάφου του Όθωνος, παραπλεύρως του οποίου άπετέθη και ο νεκρός της Αμαλίας, ήκολούθησε έπισημως και έπιτροπή των εν Βαυαρία Έλλήνων σπουδαστών. Ήσαν δε οίτοι ο άλλοτε έπίσκοπος Μεσσηρίας Παράρετος, ο ίατρος Ανδρουμάγειο και ο άλλοτε εν τω έπιτοργείω των Οικονομικών υπάλληλος Καλοΰνης.

Ίδετε την παραυθεμένην εικόνα, η οποία παριστά την άποδίβασην του πρώτου Βασιλέως Όθωνος εις Ναύπλιον κατά την 25 Ιανουαρίον 1833. Ο Λαός της Ελλάδος έβλεπε πραγματοποιούμενον ένα όνειρον, έβλεπε την Ίδέαν λαμβάνουσαν σάρκα. Τι προσηγήθη; Μία έξόχως συγκινητική σκηνή εις τα ανάκτορα του Μονάχου, όπου ο πρίγκιψ Όθων, δευτερότοκος υιός του Βασιλέως Λουδοβίκου Α' άπεχωρέτα τους οικείους, δεχθείς το έλληνικόν Στέμμα, όπερ προσέφερεν αυτώ οι τρεις Προστάτιδες της Ελλάδος Ανάμεις, η Γαλλία, η Αγγλία και η Ρωσία και όπερ ειχον κομίσει ο στρατηγός Πλαπούτας με τα πολυτέλη άρβαντικά του, ο Μιαούλης με τα όδραϊκά και ο Κώστας Μπότσαρης.

Ο Όθων κατήλθε άνήλικος με αντιβασιλείαν εκ των Αρμάνσπεργ, Μόουροφ, Ένδεκ και Άβελ και με συνοδείαν ενός γαλλικού πολεμικού, ενός άγγλικού και ενός ρωσικού, ευβαίνων από Τεργέστης της άγγλικής φρεγάτας Μαδαγασκάρ, ής κυβερνήτης ήτο ο Έδμοντ Λάινος. Πλήθος άλλων έμπορικών ήκολούθη με 3500 Βαυαρούς.

Γεμίτος ο λιμήν του Ναυπλίου από πολεμικά κανονιοβόλυντα. Κανονιοβόλει το Παλαμήδι, και το Ίσοζαλι και το Μπούτζι, τα φρούρια. Νέφη καπνού πυκνά γεμίζουν το διάστημα. Ο κόσμος συνωθείται να ίδη τον πρόγοντον Βασιλέα του και μαυρίζει εις τους λόφους και τα ύψήματα. Βασιλέυς, Αντιβασιλεία, Έπιτροπή του Στέμματος, Πρόεδροι των Μ. Ανάμειων, άρχαί στρατιωτικά και πολιτικά και λαός συμπύρρονται εν έξάλλω ένθουσιασμού, όν ο χωστήρ του Έξ άπεικόνισαι εις τον παραυθεμένον πίνακα. Διακρίνεται ο Κολοκοτρώνης με την περιεργον στολήν του, ο Αλέξανδρος Μανροκοζδάτος, μόνος αυτός με φράγκικα και μία γυναίκα, η όποία δεκνύουσα εις τον υιόν της τον νεαρόν Μονάρχην λέγει:

— Να ο Σωτήρας μας!

Πώς λοιπόν είχε τοιοϋτον τέλος εις τα 1862 ο Μεσσίας του 1832; Ας άνασκοπήσωμεν τα γεγονότα. Καθ' ήν έποχήν κατήχητο ο Όθων η Ελλάς διέτρεχε κοιμισμοπάτην περίοδον. Έμφύλιοι πασαρμαίοι, άναρχία και πείνα έμάστιζον τον τόπον έπειτα από έννεαετή άγώνα. Κατά την έποχήν έκεινην, που είχε δολοφονηθεί πλέον ο κυβερνήτης Ιωάννης Καπόδίστριας, όστις προΐσταντο οίτως ειπείν της προσωρινής κυβερνήσεως, μέσα εις την ομηροράν έκεινην, μόνη νόμιμος έξουσία όρθούτο, η Γερουσία, ήτις είχε συσταθεί έπό της έν Αργει Α' Έθνεΰς των Έλλήνων Συνελεύσεως διά του ψηφισματος της 22 Ιουλίου του 1829.

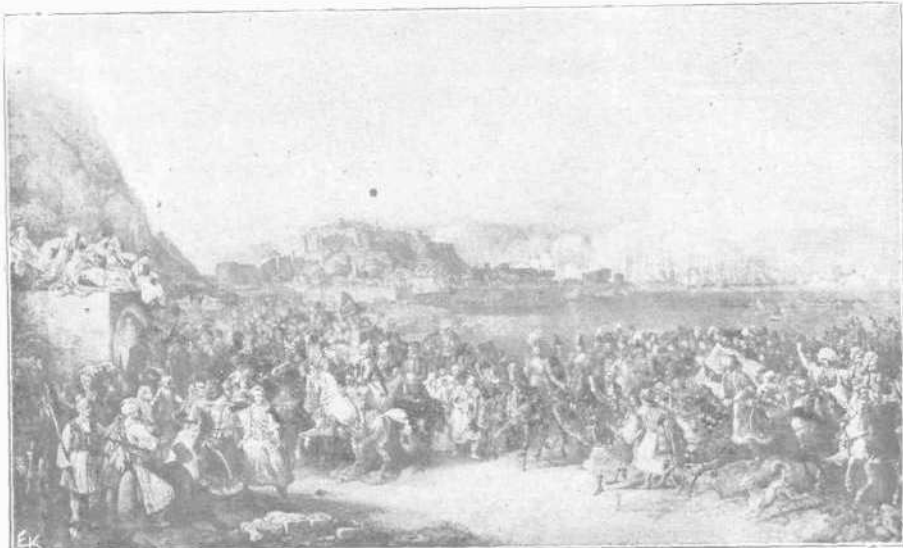
Ήτο συμβουλευτικόν το όσμα τοϋτο άνέκαθεν εις τα νομοθετικά και διοικητικά ζητήματα, συνιστάμενον δε έξ 21 μελών, εκλεγέντων εκ καταλόγων περιλαμβάνοντος 63 έπισηφίους, ός η Συνέλευσις είχαν έποδείξει εις τον Κυβερνήτην διά να συντάξη μετ' αυτής τον Καταστατικόν της Χώρας Χάρτην, μόνον εις καθαρώς οικονομικά ζητήματα είχε το δικαίωμα της άποδοκιμασίας.

Κατά το 13^{ον} άρθρον του ψηφισματος της Έθνοσυνελεύσεως, έν, πριν η συνταχθή ο θεμελιώδης του Κράτους Νόμος, άπέθνησκον ο Κυβερνήτης, έδει νέα Έθνοσυνέλευσις να κληθή έπό έπιτροπής, ήν ήδύνατο να καταστήσ η Κυβερνήτης διά σφραγισμένης πράξεώς του, προδίδετον το τέλος του, και εις ταύτην μετεδίβαζε πάσαν την έμπεισιτευμένην αυτώ έξουσίαν.

Εννόητον όμως είναι ότι εις την επακολοθησασαν τον θάνατον του κυβερνήτην σύγκυαν δεν εδοθή τοιαύτη πράξις, δε ο και η Γερουσία ανέλαβεν άμέσως την δικτατορικήν και συντακτικήν έξουσίαν και συνέστησε την 27 Σεπτεμβρίου 1831 τριμελή διοικητικήν έπιτροπήν εις ήν παρεδωκε την Έκτελεστικήν Έξουσίαν. Αμέσως λοιπόν η Διοικητική Έπιτροπή προέβη εις την σύγκληση της Έθνοσυνελεύσεως εν Αργει, από της πρώτης όμως ημέρας, καθ' ήν η Συνέλευσις έπελήφθη των εργασιών της, έξερράγη ο έμφύλιος πόλεμος και οίτοι η Έθνοσυνέλευσις ήργασθή να καταργή εις το Ναύπλιον, όπου την επροστάτεον τα φρούρια της πόλεως.

[Έπεται συνέχεια]

«Delenda Carthago» τούτέστι «πρέπει να καταστραφή η Καρχηδών» είναι αι λέξεις δια των οποίων ο Κάτων επέλειπον όλους τους λόγους του, όποιουδήποτε θέματος και διά τοϋτο εις την νεώτερον φιλολογίαν η άνωτέρω λατινική φράσις χρησιμοποείται όσάκις πρόκειται να άνοδηθ ή μία ιδέα, την όποιαν έχει τις εις τον νουν του και της όποίας επιδιώκει μεν έκπονησις και τεισηματος την πραγματοποίησιν άναμνησκομενος αυτήν πάντοτε.

Η ΑΠΟΒΙΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΘΩΝΟΣ ΕΙΣ ΝΑΥΠΛΙΟΝ

"JONES" M. A. ΝΙΚΑΤΣΙΟΣ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΘΥΛΛΟΝ

ΕΙΝΑΙ γνωστά τα της καταγωγής των περισσότερων ήρώων μας, εν οίς και τα της καταγωγής του μεγάλου στολάροχου της Υδρας Ανδρέα Μιαούλη. Ένα όραϊον περι αυτου όμως θούλλον, που οκορπά την τελευταίαν προήν του, δεν δυνάμεθα να τον παραλείψωμεν.

Ζούν εις την Χαλκίδα άκόμη μερικά γεροντάκια, που διέσωσαν τον όραϊον θούλλον και μās τον κληροδοτούν, και διαγορνται και ένα όραμα, ού ήρωος έπηξε και εκδικητής της οικογενειακής τιμής του ο Ανδρέας Μιαούλης.

Ανάγεται εις μεμιαροσμένην, από της Έπαναστάσεως, έποχήν το όραμα. Οι Μιαούληδες έμεινον έξωθη της Χαλκίδος εις το χωρίον Φύλλα όλίγον απέχον του χωρίου της Εβδούας Σέτα, όπόθεν κατήγχετο ο πρόπατος του Μιαούλη. Δέν έλέγοντο τότε Μιαούληδες, αλλά Βωκαίοι. Ο πατήρ του όνομάζετο Δημήτριος Βώκος η Μπούκος και ήτο άλιέν, καθ' ήν έποχήν δε έλαβε χώραν το περι ού ο λόγος όραμα, ο Ανδρέας Βώκος ήτο μόλις 15 έτων και ήτο και αυτός φραός, βοηθών τον πατέρα του μαζί με τον φίλον του Χρ. Σηγκόγιαννην.

Τότε εις το χωρίον Φύλλα μοντεσαόρης ήτο πλουσίος τις όθωμανός, όνόματι Γκεζάο μπής Χαϊναντάρ Αγάς, όστις ένταντφ ήτο και ταμίας του Πασαΰ της Χαλκίδος. Το σαράν του ήτο πλησίον του ποταμού— έποίθηται ότι είναι ο Αίλας, όστις διέχεται πλησίον του χωρίου Φύλλα— προς το μέρος δε της κοίτης του όρθούτου περιζομνον ζούσι.

Ο Δημήτριος Μπούκος είχε και μίαν άνεμίαν, ήτις ήτο τυμμεμένη μετ' τινος Τσαλπαρά. Μίαν ημέραν η εδειδής έλλη-

Η ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΦΥΛΛΑ ΟΙΚΙΑ ΤΩΝ ΜΠΟΥΚΙΑΩΝ

νοπούλα μαζί με άλλας φίλας της έξεδραμον έως το πτήμα του μπή. Την είδε από το κώσκι του ο άσελής Όθωμανός και την εκάλεσε πλησίον του. Δέν έπωπευθή τίποτε εκείνη και έπήκουσεν εις την πρόσκλησίν του, μετ' όλίγον δε η πωχή επέκυπτεν εις την βίαν. Κατησχυμένη έπέστρεψεν εις τον οίκον του θείου της, προς όν έξεμυστηρεθή την άτίμωσίν της, χωρίς να άναμινώση τίποτε εις τον σύζυγόν της.

Τα ήκουσεν αυτὰ ο Ανδρέας Μπούκος και χωρίς να εκδηλώσιν τίποτε, κατέστρεψε το σκεδίδιον του. Διά να άποπλανήσ ην δέν τον πατέρα του του ειπε:

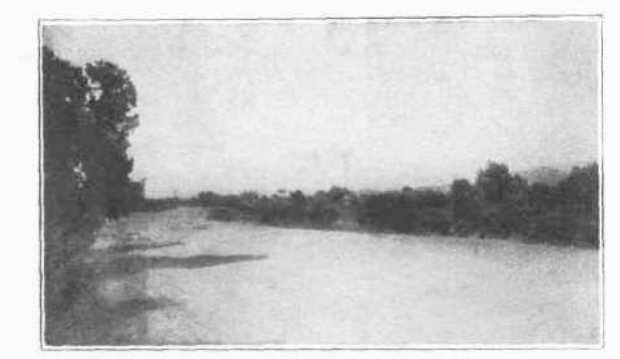
— Πατέρα, να μίην πής τίποτα και γίνουμε σεργκοϋνι σόν κόσμο.

Ο Μπέης ήτο κατά δέκα έτη μεγαλήτερος του Ανδρέα, ήτο δε δεινός βιολιτής, τραγουδιστής, πάντοτε όπλιμένος και κάτω

χος πλουσίας συλλογής όπλων. Ήτο άνοιξίς τότε και το ποτάμι, μετ' οαρχαίαν βροχήν, είχε πλημμυρίσει σχεδόν. Ο Ανδρέας έπήρε τον φίλον του τον Σηγκόγιαννην και με την βάρκαν έπήγαν για φάγια. Μετ' όλίγον ειχον άρχειύσει πολλά φάγια. Ο Ανδρέας λοιπόν έξέλεξε τα καλύτερα, τα έκαμε μιά βουρολιά και ένφ ο φίλος του Σηγκόγιαννης έταξιοποίη τα άλλα φάγια, αυτός έξεκίνησε για το Κίόσκι με το πεσκέσι.

Πράγματι όταν έφθασεν εις το Σαράϊ ο Ανδρέας, ο Μπέης εφίσκετο εις το ίδιον Κίόσκι, έντός του όποιου η έξαδέλχηρ του έβιάσθη. Ο Ανδρέας κατέπνιξε την λίσσαν του και ένφώνον το βουόλο ειπε του Μπέη:

— Σούφερα, Μπέη μου, φάγια πεσκέσι, μὰ κύντα τί φάγια είναι! Ο Μπέης έσκυψε να ίδη το βουόλο που το είχε χαμηλώσει ο φραός, τότε δε ο Ανδρέας του κατέφερε μίαν κατεβαστή από

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΑΙΛΑΣ

όπου έρριψε το πτώμα του Γκεζάο Μπέη ο Ανδρέας Μιαούλης.

την καρδιά προς την κοιλιά με ένα μαχαίρι που είχε κομμέμον. Ο Μπέης έπεσαν άμέσως νεκρός, ο δε Ανδρέας τον έσήκωσε και τον έριψε μέσα εις την άμμολη, η όποία διήρχετο από το κτήμα. Το πτώμα παρεσούθη από τα νερά εις τον ποταμόν, ο όποιος το εκύλισε εις την άμμονδιά, όπου και κατεχούσθη με μίνα τα πόδια έξεχοντα.

Φυσικά η έξαφάνισαι του Μπέη έπί μίαν η δύο ημέρας, δεδομένου ότι σηνγά έξηφανίζετο εις το χωρέμι του, δεν άνησύχησε κανένα, αλλά την τρίτην ήμέραν ήπεκαλύφθησαν τα πράγματα. Πράγματι οι άνθρωποι του Μπέη ειχον προσέξει ότι ο αθένητης των συνδιελέγχο εις το Κίόσκι με τον Μπαλουξή Όγλου, τον «γνιό του φραό». Έπήγαν λοιπόν εις το σπίτι των Βωκαίων, αλλά δεν εδοήκαν τον Ανδρέαν, η μάλλον δεν εδοήκαν κανένα, διότι από την ίδιαν νύκτα του φόνου βλη η οικογένεια έξηφανίσθη. Εις έλίμετρον άνενορήθη το πτώμα του Μπέη καταχωσμένον μέσα εις την άμμον και οίτω έξηκροβώθη πλέον το πράγμα. Οι Όθωμανοί όμως άπέκρυψαν τον φόνον και διέδωκαν ότι τον Μπέη τον έφαγε το στοιχειό. Την φράσαν αυτήν την ειχον καθιερώσει αυτοί οι ίδιοι και την μετεχειρίζοντο όσάκις έξεξαναν κανένα εκ των ιδιων μας και έφοβούντο την άντεκδήτησιν. Και διά να ευθεβαιώσωσιν το πράγμα έβαλαν τον Χότζα και έφώναζε από τον Μναρέ έπί τρεις ημέρας, κατά την ώρα της προσερχής.

— Σαααακί! (Προσοχή) Το στοιχειό να μη φάη πειά μήτε Τούρκο, μήτε Ρωμηό, γιατί το πιάνουμε και το κρεμάμε.

Η οικογένεια Βώκου την αυτήν νύκτα της εκδικήσεως κρυβείσα άνεχώρησεν εκ του χωρίου. Έυειβασθείσα λέμβιον διεπερωώθη εις το έπί

τοῦ Ἐδβοῦκοῦ χοροῖον τῆς Ἀττικῆς Κάλαιος, δρόπην περὶ ἔφθα-
σαν εἰς τὴν Δράκον, ὡς τότε ὀνομάζετο ὁ Πειραιεύς, καὶ ἔπειτα
κατέφυγον εἰς τὴν νησίδα τῆς Ὑδρας Λοκῶ, ὅπου ἦσαν ἐγκατε-
στημένοι συγγενεῖς τῆς γυναικὸς τοῦ Δημήτριου τοῦ Βόκοιο. Ἐκεῖ
ὁ Δημήτριος ἐναυπήγησε μίαν λέμβον διὰ τὰς βιοτικὰς ἀνάγκας
τοῦ καὶ ἐπειδὴ δὲν τῷ ἐπιόρθεσαν τὰ χορήματα διὰ τὸν ἐξαρτι-
σμόν της, ἀπὲρ ἀγκύρας μετεχειρίσθη ὀγκώδη πέτραν καὶ ἀπὲρ
ἀλλήσων σχοινίον ἀπὸ βοῦρα. Μετὰ αὐτὴν ἐνάρσεν διὲ μὲν ἔξωθι
τῆς Ὑδρας, ἀλλοτε δὲ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Πελοποννήσου.

Ὁ Ἀνδρέας ὁμοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὸ πατριζὸν
ἐπαγγέλιον. Ἐφυγε λοιπὸν ἐξ Ὑδρας καὶ ἔγινε καταδρομεύς.
Ἐδῶ γίνονται πλέον τὰ ἔργα του ἀσκητὰ ἔτη. Ὁ θούλλος μᾶς
τὸν παρουσιάζει πάλιν ἀμυδρὰ ἀναπλέοντα τὸν Νεῖλον.
Ἄλλοτε τὸν εὐφραίνει μὲ τὸν Δάμιτρον Κατσώνη. Ἀλλ' ἐπὶ τέ-
λους μᾶς τὸν παρουσιάζει καὶ πάλιν ἐν Ὑδρᾷ ἔμπορον ἀποϊ-
κτικῶν καὶ οἴνων.

Ἐξάρτα ἐκοιμήνται ἡ Ἐπανάστασις. Ὁ Ἀνδρέας εἶχε τότε
52-53 ἔτην ἡλικίαν. Ἦτο ὁμοῦ ἐναντίος τῆς Ἰδέας τῆς Ἐπα-
ναστάσεως—πάντοτε κατὰ τὴν παράδοσιν—φρονῶν ὅτι δὲν ἦτο
δυνατὸν νὰ ἀντεπεξέλθῃ ἡ Φυλὴ μας κατὰ τοῦ Κατακτητοῦ. Ἡ
παράδοσις μάλιστα τὸν θέλει ἀπὸ τότε χαράσσοντα ἐξωτερικὴν
πολιτικὴν καὶ ἰσχυριζόμενον ὅτι μόνον ἂν εἶχομεν τὴν ὑποστή-
ριξιν τῆς Ἀγγλίας θὰ ἐπιτύχαιεν ἡ ἐπανάστασις. Καὶ τοιοῦτο-
τρόπως οἱ Ὑδραῖοι ἀνέθεσαν εἰς ἄλλον τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στό-
λου των. Ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν ἦτο ἀντάξιος ἐκεῖνος τὸν προσδο-
κῶν των, συνσεκέρθησαν μὲ τὸν Δάζαρον Κομποροῦστην νὰ
πέισουν τὸν Ἀνδρέαν νὰ δεχθῆ τὴν ἀρχηγίαν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὁ Ἀνδρέας εἶχε μετονομασθῆ εἰς
Μιαοῦλην. Κατὰ τινὰς τὸ νέον του ἐπίθετον τὸ ὄφειλεν εἰς τὸ
παράγγελμα «Μία οὔλο, παιδιά!» τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο

συνγὰ κατὰ τοὺς χειρισμοὺς τοῦ
σκάφους του. Κατ' ἄλλους τὸ
ὄφειλεν εἰς τὸ σῆμα τῆς λέμ-
βου του, ὅπερ Τουρκοῖσι λέγεται
«Μιαοῦλ». Διότι, ὡς βεβαίον,
ἡ λέμβος του ἦτο στενὴ ἐπάνω
καὶ φαρδύη κάτω.

Ὁ Δάζαρος Κομποροῦστης
λοιπὸν ἐξάλεσε τὸν Ἀνδρέαν καὶ τοῦ ἀνε-
κοίνωσε τὸν διορισμόν του ὡς Στόλαρχον τῶν
Ὑδραίων ἢ ἀκριβέστερον «Καπετάνιον στὰ Κα-
ράβια», ὅπως ἔλεγον τότε, τοῦθ' ὅπερ μὲ πολλὰς
πιέσεσι ἐδέχθη διὰ νὰ δοξασθῆ κατόπιν.

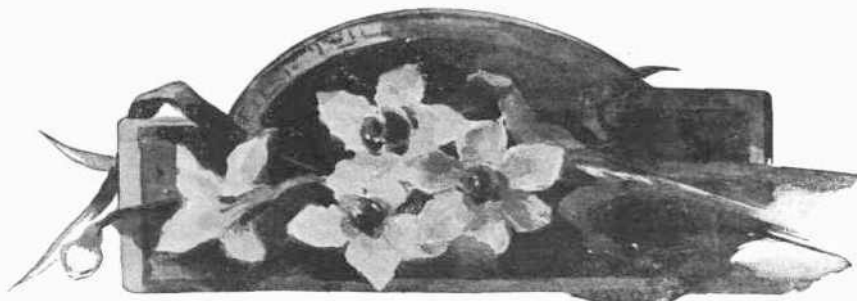
Προσθέτει μάλιστα ἡ παράδοσις ὅτι ὁ Κομ-
ποροῦστης, ὅταν ὁ Ἀνδρέας ἔγινε Στόλαρχος
πλέον, τοῦ ἐφρόναζεν ἀπὸ τὸ μυαλὸν του:

— Ἀντρέα, τώρα πεῖα ποῦ εἶσαι Καπετάνιος πρέπει νὰ κόμης
τὴν μπέβα καὶ τὸν καπνὸ!

Ἡ παράδοσις, βλέπετε, τὸν θέλει τὸν ναύαρχον μὲ τὸ ναυτι-
κὸν ἴδιωμα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πολῦτιμον πλεονέκτημα τῆς μεγά-
λης θελήσεως, ἡ ὁποία σήμερον λέγεται «ἀρθρῆτικον πείσμα».

Διότι πράγματι ὁ Ναύαρχος ἀπελθὼν τῆς οἰκίας τοῦ Κομ-
ποροῦστη μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἔχρσεν εἰς τὴν θάλασσαν
ὅλα τὰ βαρέλια ποῦ εἶχε. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔκοψε τὴν **μπέβα**,
δηλαδὴ τὸ κρασί.

Ἐδῶ σταματᾷ ἡ παράδοσις, τὴν ὁποίαν κατὰ λέξιν σχεδὸν
μᾶς ἀφηγήθη γνωστὸς προσβύτης τῆς Χαλκίδος. Εἶχε μάλι-
στα τὴν καιρῶσύνην νὰ μᾶς δείξῃ σωζόμενον εἰς τὸ χοροῖον
Φύλλα καὶ τὸ πατριζὸν σπῆμι τῶν Βωκαίων, τὴν εἰκόνα τοῦ
ὁποῖου παραθέτομεν.

ΠΡΟ τριῶν ὀλοκλήρων
ἔτων, πρώτη ἡ «Εἰκο-
νογραφημένη» θέλουσα
νὰ μὴ ὑστερήσῃ τῶν εὐ-
ρωπαϊκῶν περιοδικῶν,
μὲ ὅλην τὴν ἔλλειψιν τῶν
μέσων ποῦ ἔχουν εἰς τὴν
Ἐθρώπην, ἐδημοσίευσε
τὴν πρώτην τριχρωμίαν,
ἐν ἔργον παριστάνον μὲ
τὰ φυσικὰ χρώματα τὸ ἄμεγμα ἀγελάδων εἰς τὴν δασώδη
περιοχὴν κάποιας φέμας, γενομένη οὕτω αὐτὴ πρώτη εἰση-
γήτρια τῆς τριχρωμίας ἐν Ἑλλάδι. Ἡ τριχρωμία ἐκείνη εἶχεν
ἐκτυπωθῆ εἰς τὸ μοναδικὸν τυπογραφεῖον τῆς «Ἐστίας», ὅπου
ἐκτυποῦται ἡ «Εἰκονογραφημένη», ὑπὸ τοῦ δαμονίου Μάισνερ,
τοῦ ἑτέρου τῶν διευθυντῶν τοῦ τυπογραφείου, συνωδεῖτο
δὲ καὶ ἀπὸ ἄρθρον ἐπεξηγοῦν τὴν σατανικὴν καὶ δυσκολωτά-
την μέθοδον τῆς Τριχρωμίας, δι' ἧς Φωτογραφία, Φωτοστυχο-
γραφία καὶ Τυπογραφία, στηριζόμεναι εἰς νόμους καὶ θεω-
ρίας τῆς Φυσικῆς, ἀποσυνθέτουν τοὺς χρωματισμοὺς καὶ συν-
εργάζονται διὰ νὰ ἀποδώσῃ μηχανικῶς πλέον τὰ χρώματα
τῆς Φύσεως (ἀριθ. τεύχους 33).

Ἀλλ' εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας τεύχος περιλαμβάνεται ὀλοσέλιδος
πλέον τετραχρωμικὴ εἰκὼν μὲ τέσσαρα clichés ἀποδοθεῖσα,
παριστώσα δὲ τὴν Κατὰληψιν τῶν Πατρῶν ὑπὸ
τῶν ἡμετέρων κατὰ τὸν Ἰερὸν Ἀγῶνα. Ἡ εἰκὼν
αὕτη περιλαμβάνεται εἰς τὸ 4^{ον} τεύχος τοῦ καλλι-
τεχνιωτάτου Λευκώματος «Ἡρώων τοῦ Ἀγῶνος»,
ὅπερ ἐκδίδει ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκδοτικὴ Ἐταιρία, τὰ
δὲ συνιστῶντα αὐτὴν τέσσαρα
clichés μᾶς ἐδόθησαν εὐγε-
νῶς ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς
ἐν λόγῳ Ἐταιρίας.

Ὁμολογουμένως τιμᾷ τὴν
Ἑλληνικὴν Ἐκδοτικὴν Ἐται-
ρίαν ὡς ἔκδοσις τὸ «Ἡρώων
τοῦ Ἀγῶνος», ὅπερ θεωρεῖ-

ται πράγματι παρ' ἡμῖν
ὡς κατὰ τι κλασσικόν, ὡς
μνημεῖον διὰ τὸν τόπον
μας, προφορισμένον νὰ
σημειώσῃ σταθμὸν προ-
όδου. Πρέπει ὁμοῦ νὰ
σημειωθῆ ὅτι αἱ εἰκόνας
τοῦ αἰ χρωματισταί, ὧν
μία παραθέτομεν εἰς τὸ
ἀνὰ χεῖρας τεύχος, ἄλλην
δὲ εἰς τὸ τεύχος τοῦ Πάσχα, ἔχουν ἐκτυπωθῆ ἐν Μονάχῳ, ὅπου
καὶ κατασκευάσθησαν τὰ clichés ὑπὸ τοῦ μεγάλου Καταστή-
ματος Meisenbach, Riffarth & Co, ἐκ τῶν τυπογραφειῶν τοῦ
ἀνακτόρου τοῦ πατρὸς τοῦ Ὁθωνος, ὅπερ εἶχε διακοσμήσει ὁ
περίφημος ζωγράφος Ἐς, ἐπὶ τούτῳ κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα
ἐπὶ Ὁθωνος.

Καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς ὁ μέγας θρίαμβος τῆς «Εἰκονογραφημέ-
νης», ὅστις κυρίως ὀφείλεται εἰς τὸν ἀριστοτέχνην Μάισνερ. Τὰ
παρὰ τῆς Ἑλλ. Ἐκδοτικῆς Ἐταιρίας παραγορηθέντα clichés
ἀπὸ τὸ ἐν Μονάχῳ κατάστημα Meisenbach, Riffarth! & Co,
ἔξετυπώθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Μάισνερ καὶ ἀπέδωκαν τὴν παρα-
τιθεμένην εἰκόνα.

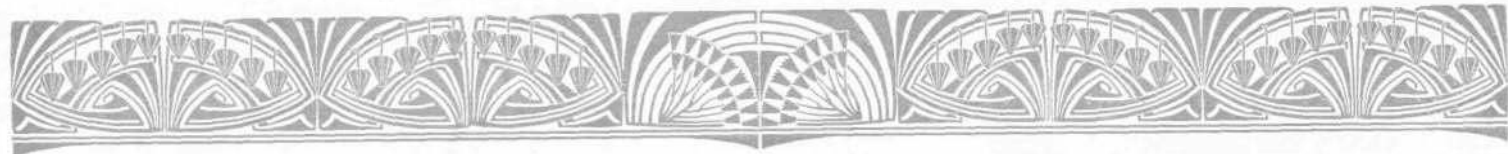
Κατὰ πόσον ὑστερεῖ εἰς τὸν διεθνή αὐτὸν διαγωνισμόν ἡ
Ἑλληνικὴ Τυπογραφία, ἢ μὴ διαθέτουσα τὰ ἐν Ἐθρώπῃ μέσα,
ἂς κρίνουν οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ τοῦ Περιοδικοῦ, παραβάλλον-
τες τὸ τεύχος μας μὲ τὸ «Ἡρώων τοῦ Ἀγῶνος». Ἡμεῖς θέλο-
μεν νὰ ἀναγνωρίσῃ μόνον τὰς θυσίας τὰς ἰδικὰς μας καὶ
τοὺς ὑπερανθρώπους κόπους τοῦ κ. Μάισνερ καὶ τοῦ προσωπι-
κοῦ τῶν πιστηριῶν τῶν τυπογραφειῶν Μάισνερ-Καργαδούρη.

Ἡ εἰκὼν παριστᾷ ἐν ἀπὸ τὰ εἰς τὴν κατὰληψιν τῶν Πατρῶν
ἀναφερόμενα ἐπιεσόδια. Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 πρὸς τὴν 21
Ὀκτωβρίου 1821 οἱ πρόκριτοι τῶν Πατρῶν ἠγοῦμενοι ἰσχυ-
ροῦ σώματος Πελοποννησίων κατόρθωσαν νὰ ἐκτοπίσῃ τοὺς
Ὁθωμανοὺς καὶ νὰ καταλάβῃ τὰς περὶ τὸ φρούριον τῶν
Πατρῶν θέσεις, ἐξαναγκάσαντες τὸν ἐχθρὸν νὰ κλεισθῆ ἐντὸς
τοῦ φρουρίου. Τὴν ἐπομένην εἰσηλθον εἰς τὰς Πάτρας, οὕτω
δὲ ἐξηκολούθησαν αἱ ἐθροπραξίαι.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ

ΒΕΒΑΙΑ ἄν ξένος περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος μετέβαινε εἰς Κέρκυραν, καὶ ἐβλεπεν εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὴν **Σπιανάδα** προεβύτην μετρίου ἀναστήματος, ἐνδεδυμένον μὲ ἀγάλια μελανὰ φορέματα, μὲ μεταβραῖνη εἰς τὰ χροιοπολεία, ὀροπολεία καὶ ἰθυσπολεία, καὶ, θέτον εἰς τὸ μανδύλιον τὰς ἀγορὰς, ἀφελέστατα νὰ βαδίξῃ διευθυνόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ περιπατῇ σχεδὸν πάντοτε μόνος, νὰ χαίρετ' ἑνίοτε μὲ εἰρωνείαν, θὰ ἐνόμιζεν — ὁ ξένος οὗτος — ὅτι ὁ προεβύτης θὰ ἦτο κάποιος ξεστομέ- νος ἀρχοντας ἢ νοικοκύρης, εὐγενὴς ἐπαύτων, ἢ ἀνισόροπος, σκεπτόμενος ἢ βασιανίζόμενος ἀπὸ τῆν ψυχῆσαν αὐτοῦ. Ἄν ὁμοίως τὸν παρετήρη προσε- κτικῶς, ἂν ἦτο — ὁ ξένος οὗτος — ψυχολόγος, θὰ διέκρινεν ὅτι ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον ὅπως ἑμφαρισμένον, ὁ φορῶν ἀσπὴν, πλὴν καθαράν περι- βολήν, ὁ ἔχων τὴν ἀπέλειαν καὶ ἀδιαφορίαν, εἶχε **κάτι τι**, τὸ ὅποιον προεβύτην ὅτι δὲν ἦτο **κοινὸς θνητός**.

Καὶ δὲν ἠπατάτο. Διότι ὁ ἀπλοῦστατος οὗτος ἀγῆρ κατήγετο ἀπὸ ἑνα τῶν ἐξοχωτέρων οἰκῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, οἵτινες ἔδωκαν πλῆθῆν ἀνθρώπων ἐπισημῶν εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ ἢ φύσιν τὸν εἶχε προκίσει μὲ ἀρετὰ φυσικὰ χαρίσματα. Ἦτο ὁ βαρώνος **Ἀνδρέας Θεοτόκης**.

Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ εἶναι ὁ δευτέρος κλάδος τοῦ μεγάλου τῶν Θεο- τοκῶν οἴκου, ὅστις, τῷ 1453 ἐγκατέλειπε τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Κέρκυραν, διὰ νὰ ἀνατεύσῃ ἐλευθέρων ἀέρα παρὰ τῷ ἰσχυροτάτῳ ἐνετικῷ Λεόντι*.

Ἐπομέν **δευτέρου κλάδου**, διότι ὁ ἐκκεχωρισθείς βυζαντινῶς οἶκος τῶν Θεοτοκῶν, ὁ κατὰ τῷ 1525 ἐγγράφει εἰς τὴν **Χρυσὴν Βίβλον** Κερ- κύρας, σὺν τῷ χρόνῳ, δημηθῆ εἰς ἑξ **κλάδους** διακρινόμενος εἰς τὴν Κέρκυραν μὲ διακριτικὰς προσωνυμίας. Ὁ **πρῶτος** ἔλαβε τῷ 1699 τὸν τίτλον τοῦ **κόμιστος** ἀπὸ τὸν Δούκα τῆς Μαντουῆς καὶ τοῦ Μομφερράτου.

Ἡ κοινὴ προσωνυμία τοῦ πρώτου τούτου κλάδου ἦτο ὁ Θεοτόκος τῆς **Σπηλιάς** ἢ **Καλακαριώνας**. Ὁ **δευτέρος** κλάδος εἶναι ὁ τοῦ **Ἀγίου** — διότι κατοῖκε τὸ πάλαι παρὰ τῆ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος — ὅστις καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος τὸν τίτλον τοῦ **βαρώνος**. Ὁ **τρίτος** κλάδος ἔλαβε τὴν προσωνυμίαν τοῦ **Σκλεμπουῆ Θεοτόκη**. Ὁ **τέταρτος** τῆν τοῦ **Τζαμάρκου** (ἐκ τοῦ Ἰωάννου Μάρκου). Ὁ **πέμπτος** τῆν τοῦ **Δὲ Ὀτταβιάτσου** (de Ottaviazzo) καὶ ὁ **ἕκτος** καὶ τελευταίος ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ **κόμητος** τῷ 1693 καὶ προσέθεσεν εἰς τὸ οἰκασμῶν του κεφαλὴν Ἀραβὸς ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Λεόντος, διότι ὁ Νικόλαος τοῦ Ἀνδρέου Θεοτοκῆ μεγάλως ἠγωνίσθη εἰς τὴν Κρήτην, ἰδίως κατὰ τὸν πολυετῆ πόλεμον. Ὁ κλάδος οὗτος ἐπινομήσθη τοῦ **Ἀνδροντέλλου Θεοτοκῆ**.

Οἱ κλάδοι οὗτοι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον παρήγαγον ὅλοι ἐξόχους ἀνδρας. Ἀ. γ. ἢ Ἰσαβέλλα Θεοτόκη καὶ ὁ ἡγεμὸν καὶ πρόεδρος τῆς **Ἐπανήσου Πολιτικῆς Συνέλευσης Γεωργίος Θεοτόκης** ἦτο ἀπὸ τὸν **πρῶτον κλάδον**. Ἀπὸ τὸν **πέμπτον** κλάδον ἦτο ὁ **Ἰωάννης Βασιταῆς Θεοτόκης**, ὁ ἀποκατασταθεὶς ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι, γενόμενος **Φιλικός**, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Ἐπανάστασιν καὶ ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς Ἀνεξαρτησίας, διὰ καὶ ἐτιμήθη διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἀγῶνος καὶ διορίσθη μέλος τῆς Α' Γερουσίας. Ἐκ τούτου ἐγεννήθη καὶ ὁ πρωθυπουργὸς **Γεωργίος Θεοτόκης**. Ἐκ τοῦ **δευτέρου κλάδου** ἐγεννήθη ὁ **Νικηφόρος Θεοτόκης**, ὁ σοφὸς ἱεραρχὴς καὶ ὁ λόγιος πρόεδρος τῆς Γερουσίας **Ἐμμανουὴλ Θεοτόκης**, ἔξ οὗ ἐγεννήθη ὁ βιογραφούμενος Ἀνδρέας βαρώνος Θεο- τοκῆς, ὁ ὅποιος ἔζησε καὶ ἀπέθανεν ὡς ἀληθῆς φιλόσοφος.

* Ὁ βαρώνος **Ἀνδρέας Θεοτόκης** ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ τῇ 20 Νοεμ- βρίου τοῦ 1802 ἔτους. Ἡ μήτηρ του ἦτο ἡ Μοροζίνη Ροδοστάμου, ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο ὁ γνωστός ἐν τῇ ἑπτανησίῳ ἱστορὶα βαρώνος Ἐμ- μανουὴλ Θεοτόκης, ἐκ τῶν πολὺ δραστήων ἑπτανησίων καὶ συγγραφεῶς πολυτάκτων. Οὗτος ἐξένιος καὶ τὸν βασιλεῖα Ὀθωνα. Ἦτο ὁ Ἐμμανουὴλ Θεοτόκης τῶσον φιλόπατρις ὅστε εἰς τὴν οἰκίαν του εἶχε ἀπαγορεύσει πᾶσαν ξένην γλῶσσαν — καὶ αὐτὴν τὴν ἰταλικήν, ἦτις, παρὰ τισιν Ἰονίους, δὲν ἔθεορετο ξένη — καὶ μόνον ἔξερε νὰ γίνηται χοῦσις τῆς ἑλληνι- κῆς. Τοῦ Ἐμμανουὴλ τούτου ἦτο ἔξ ἀδελφοῦ ἀνεμὸς ὁ σοφὸς ἱεραρχὴς **Νικηφόρος Θεοτόκης**.

Ὁ Ἀνδρέας Θεοτόκης ἐξεπαιδεύθη ἐν Κερκύρᾳ καὶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἐτελειοποιήθη. Φοιτήσας διὰ νὰ μάθῃ τὴν Ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου ἐν Κερκύρᾳ τῇ 9 Μαΐου τοῦ ἔτους 1825 ἔδωκε δημοσίᾳ ἐξετάσεις, ἐνώπιον τῆς τότε ἀνωτάτης Δικαστικῆς Ἀρχῆς, δηλ. τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης, κατὰ τὸ τότε ἐν Ἐπτανήσῳ ἐπικρατοῦν σύστημα καὶ ἀνηγορεύθη **Νομοδιδάκτωρ**, διὰ θεσπίματος τοῦ τότε Ὑπάρχου Κερ- κύρας Στάμου Χαλκισκοπούλου τῆς 27 Μαΐου τοῦ 1827. Ἐλαβε δὲ καὶ τὴν ἀδειαν τοῦ δικηγορεῖν. Ἄλλ' ἔπειτα ἐσκέφθη νὰ παρατηρήσῃ τοῦ νὰ

μετέρχεται τὴν ἐπιστήμην. Ἐπίσης πολὺ νέος διορίσθη Γραμματεὺς τῆς Γερουσίας εἰς τὸ πολιτικὸν τμήμα καὶ παρητήθη ἐπίσης.

Ἡ φύσις εἶχε δοσῆσαι εἰς τὸν Ἀνδρέαν Θεοτόκην πολλὰ, παράτολλα δῶρα. Νοῦν εἶχεν εἰτοιμὸν νὰ μάθῃ ἐπιστήμας καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς ἐμβριθεῖς μελέτας, μνημονικὸν δὲ ἀσύλητον ὑπὸ λήθης καὶ στεγανόν. Τῆς παιδικῆς ἡλικίας του αἱ πράξεις καὶ αἱ σκέψεις ὑπεδείκνυν τὴν ἐκκλησίαν τῆς φύσεως αὐτοῦ καὶ ὅσον προτερημάτων ἠμμοίρησεν. Ἡ παιδεία του, οἱ εὐγενεῖς του τρόποι, ἢ ἀρίστη συμπεριφορὰ, ἢ οἰκογε- νειακὴ βαρῦτης, ἢ φήμη καὶ ἢ ἐπιτροπὴ τοῦ πατρὸς του, τὸν ἔκαμαν ἀμέσως σεβαστὸν εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἄζομῃ δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος, ὅτε ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς τοῦ πατρὸς θελήσεις καὶ ἐννεμφεῖθη τὴν ἑνάρετον Καρολίαν, κόρην τοῦ τότε ἐν Κερκύρᾳ διαμένοντος Γαβριὴλ Νικάτσα, γεννηθέντος ἐν Λέτσει τῆς Ἰταλίας τῷ 1771. Ἡ οἰκο- γένεια Νικάτσα κατήγετο ἐξ Ἰωαννίνων καὶ φεύγουσα τὸν διωγμὸν τῆς πατρίδος τῆς κατέφυγεν εἰς Κέρκυραν καὶ ἔπειτα, τῷ 1665, μετέβη εἰς Λέτσει. Ἐν τῇ ἰταλικῇ ταύτῃ πόλει οἱ Νικάτσα μετήχοντο τὸ ἔμποριον καὶ ἐπλούτησαν. Ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία ἐν Λέτσει Ἀγίου Νικολάου, φρο- δομήθη ὑπὸ τοῦ Νικάτσα καὶ τὴν ὁμοίως εἶναι εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν **Ὀυντιῶν**. Ὅχι μόνον ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν φροδοκοῦσαν, ἀλλὰ καὶ μέγαρα καὶ ἐπαύσεις ἐν τῇ ἰταλικῇ ταύτῃ χώρα εἶχε κτίσει.

Ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος πολὺ ἐξετίμα τὸν Γαβριὴλ Νικάτσα διὰ καὶ τοῦ ἀπένεμε τὸ παράσημον τῶν Ταξιοτέρων. Οὗτος ἐκτὸς τῆς Καρο- λίας ἔλαβε δύο υἱοὺς τὸν Δημήτριον, πρόξενον τῆς Ἀγγλίας ἐν Βενδι- ζίῳ καὶ τὸν Σπυριδῶνα, ὃν ἐκληρονομήσεν ὁ ἐπίσης ἀνεμὸς καὶ προσέ- θεσε συνετὸς τὸ ἐπίθετον **Νικάτσα** παρὰ τῷ **Θεοτόκῃ**.

Ὁ Ἀνδρέας Θεοτόκης ἰπήρξε δυνατῆς πατῆρ, διότι ἔλασε προσ- φιλῆ τέκνα καὶ μόνον ἐπέζησεν ὁ σεβαστὸς καὶ πεφιλημένος φίλος καὶ λῆν μορφωμένος βαρώνος Στέφανος Θεοτόκης.

Ὁ πρωτότοκος ἀπέθανεν δέκα καὶ ἐννέα ἐτῶν ἐν Ζακύνθῳ, ὁ δευτε- ρότοκος ἀπέθανεν ἐτῶν ἐννέα, ὁ τρίτοτοκος γενόμενος Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, παρεφρόνησεν, ἐκπαλαίε εἰς τὸ ἰταλικὸν ἐπανα- στατικὸν κίνημα τοῦ 1884. Ἐκτὸς ἢ φρενοπάθεια ἐδεικνύτο καὶ ἐτε- λεύτησε τῷ 1892! Ἐπέζησε μόνον ὁ ὀρθεὶς φίλος βαρώνος Στέφανος.

Αὐτὰ τὰ δυνατήματα, τὰ ἀναφέρωμεν διότι ἐπέδρασαν εἰς τὴν καρ- δίαν τὴν τῶσον εὐαισθητὸν τοῦ πατρὸς. Ὑπάρχουν περιπτώσεις εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, καθ' ἃς, ὅσον καὶ ἂν φιλοσοφῇ τις, ὅσον καὶ ἂν προσ- πύθη νὰ τὰς διασκεδάσῃ — διότι εἶναι πλέον τετελεσμένα γεγονότα, κοινὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα — οὐχ ἦντον ὁμοίως ἐπιδρωτοὶ μεγάλας εἰς τι- νας χαρακτήρας, εἰς τὴν πνεύματα, εἰς τινὰς καρδίας. Καὶ τοιαῦτα εἶναι ἐνίοτε αἱ ἐπιδράσεις ὅστε καὶ αὐτοὶ οἱ **ἀπτιμιστὴ** νὰ γίνονται **πειμιστὴ**.

✠

Τὸν Ἀνδρέαν Θεοτόκην, κοινὸν καὶ γέροντα, τὸν ἐγνωρίζαμεν ἐκ τοῦ πλησίον. Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας μᾶς ἔκαμε πάντοτε ἐντίπῳσιν ἅμα τὸν ἐβλεπομένην εἰς τὴν **σπιανάδα**, χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἰδέαν περὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ πνευμάτος του. Προσεπαυόμεν νὰ τὸν πλησιάσομεν πάντοτε διὰ νὰ τὸν χαρηθῶμεν. Καὶ ὅταν ἤμεθα μὲ συνομηλικούς ἐλέγομεν: **Ἄς χαρηθῶμεν τὸν Βαρόνον**. Ὅταν τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύοντο τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῶν βιογραφιῶν τῶν ἐνδόξων Κερκυραίων **ἰταλιστῶν**, τὸ ἐπέτε- λαμεν, φυσικὰ, ἀντίτυπον, μὲ φόβον μεγάλον, διότι ἔθεοροδμεν τόλμην νὰ στελέχομεν δῶρον εἰς ἑνα σοφόν, **δῶρον**, τὸ ὅποιον εἶχομεν τὴν βεβαιώ- τητα ὅτι εἶχε μεγάλας ἐλλείψεις. Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας εἶχομεν τὴν πεποι- τηθὸν ὅτι δὲν ἔχομεν τὴν ἰκανότητα νὰ κάμωμεν οὐδὲ μέτριον ἔργον, καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε μελετῶμεν, μήπως κατορθώσομεν νὰ κάμωμεν **τι καλοῦσιμον**. Ἀλλὰ πολὺ δύσκολον εἶναι τοῦτο δι' ἡμᾶς.

Λοιπὸν δευτὰ — δευτὰ ἐστειλαμεν τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ ἔργου μας ἐκείνου εἰς τὸν βαρόνον Ἀνδρέαν Θεοτόκην.

Τὴν ἐπομένῃ τὸν συνητήσαμεν, μᾶς σταματᾷ καὶ μὲ τρόπον εὐγενέστατον μᾶς εἶπε:

«Σὲ εὐχαριστῶ, παιδί μου, διὰ τὸ δῶρόν σου, ἀλλὰ διατὶ νὰ τὸ γράψῃς Ἰτα- λικᾷ; Νὰ γράψῃς ξένας γλῶσσας μόνον ὅταν ἢ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτεῖ πρέπει νὰ γράψῃς πάντα τὴν γλῶσσάν σου, τὴν ἑλλη- νικὴν, ἀφοῦ εἶσαι Ἑλληνας. Ἀπὸ τὰς παραπομπὰς σου φαίνοσαι παιδί μελετη- τικόν. Εἰργέ σου, σὲ συγχαίρωμαι, ἀλλὰ μὴ ξαναγράψῃς ἑνὴν γλῶσσαν ὅταν ἢ ἀνάγκη δὲν τὸ καλεῖ».

Καὶ σφίγγας τὸ χεῖρ μας προχώρησε τὸν δρόμον του.

Τὴν πατρικὴν ταύτην συμβουλὴν ἀκο- λουθοῦμεν ἀκόμῃ.

Ἀναφέρωμεν τὸ ἐπισόδιον τοῦτο διὰ νὰ δεῖξωμεν τὰ ἔθνηκα τοῦ αἰσθημάτα, καὶ τὴν ἐνθάρρυνσιν, τὴν ὅποιαν εἶδεν εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς ἐθνικὰς συμβου- λὰς, ὅταν ἠρχίζαν τὸ γραμματολογικὸν τὸν στάδιον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΙΑΣ ΙΔΕΑΣ

ΧΙΑΠΡΕΠΗΣ ἐν τῷ ἐκπαιδευτικῷ κόσμῳ ἔπαρξις διὰ τὴν ἄκραν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἐξυπηρετήσιν τῶν ὁμοεθνῶν τῆς, καὶ διὰ τὴν ἡμιονήν τῆς εἰς τὴν ἰδέαν, ἦν ἀπὸ δέκα καὶ ἐννέα ἐτῶν ὑποστηρίζει εἰνε ἢ δεοσοῦνη Σεβαστὴ Καλλιστέρη, ἐκ τῶν ἀναγκαιοτάτων παροχῶτων, οἵτινες θὰ δυνηθῶσι νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν **ἀνδρόθωον**.

Εἶνε ἀδιαμφισβήτητον ὅτι, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἦγαγε τὸ ἔθνος εἰς τὰς ὀδονηρὰς ἡμέρας, ἄς ἐν τῇ ἐσωτερικῇ καὶ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ διόχεται, εἶνε ἢ ἑλλειψις ἀνδρῶν χαρακτῆρος καὶ φρονημάτων. Τοιοῦτους παρέχει ἔθνηκῃ ἀγωγῇ καὶ ἔθνηκῃ ἀγωγῇ, τὰ πράγματα αὐτὰ μαυροῦσιν, ὅτι δὲν ἐλάσχει. Ὑπὲρ τοιαύτης ἀγωγῆς ἢ δεοσοῦνη Σεβαστὴ Καλλιστέρη ἀγωνίζεται **μετ' αὐτοθύσιας**, το- σοῦτον μᾶλλον θαυμαστῆς καὶ χορησίμου, ὅσοι εἰς τὸν αἰῶνα τούτου τὸν ὀλισμὸν, καὶ τὴν ἐποχὴν παρ' ἡμῶν τῆς σήμεως, αἱ ἐδάριθμοι μόνον ἐπάρξεις αἱ πορίζόμεναι τὰς ἐμπνεύσεις εἰς

μεμακροσμένης γενναίας ἐποχῆς καθαρὰ οἰκογενειακὰ πάματα εἶνε δυνατὸν, μὴ ὑπο- κῆπτουσαι εἰς τὴν δηλητηριώδη ἐπιδορομῆ τῆς κοινωνικῆς ἀμωμοσφαιρας, νὰ τὴν ἐξυ- γιάσωσι διὰ τῆς ἰσχυρᾶς πνευματικῆς καὶ ἠθεαῆς πνοῆς τῶν.

Μία τῶν τοιοῦτων ἐπαρῆθων ἐπάρξεων εἶνε ἐκεῖνη, ἢς παραθέτομεν τὴν εἰκόνα εἰκόνα ἀναμνηστικὴν ἐποχῆς ἐνάδεως τῆς ὀραίας καὶ πατριωτικῆς σταδιοδρο- μίας τῆς ἐν Ἀμερικῇ, κατὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς εἰς τὸ μέγα ἐν Βοστώνῃ Διεθνῆς Συνέ- δρουον, ὑπὲρ ἐγχευματίας, εἰς ὃ εἶχε κληθῆ παρὰ τοῦ προεδροῦ τῆς μεγάλης Διεθνῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν Γενναίων, ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἔδοροσάσας, καὶ οἷτινος φέρει τὸ σῆμα ὡς μέλος τῆς ἐπι- λευτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐκτὸς προσακαλουμένη συμμετέχε τῶν μεγαλειτέρων συνεδρίων, ἅπανα ἔλαβον χρό- νον ἐν Ἀμερικῇ εἰς τὸ ἐν *Hortford* ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ εἰς τὸ ἐν Ν. Ὑόρκῃ Συνέδρουον τῆς Εἰρήνης: εἰς τὸ ἐν *Battle Creek* τῆς πολιτείας *Michigan* ὑπὲρ καθα- ροῦ βίου εἰς τὸ Ἀ' Διεθνῆς Συνέδρουον τῶν Μητέρων ἐν Βασίλειον. Δὲν ἔλασε δὲ ἐπισκεπτομένη καὶ μελετώσα τὰ διάφορα εἶδη τῶν σχολῶν ἀπὸ τῶν νηπιαγορείων μέχρι τῶν Πανεπιστημίων τῆς ἐπιτεροῦς ἐξένης χώρας, κηρύττοσα εἰς τοὺς Ἑλληνας μεταβάσας — περὶ ὃν ὀμιλεῖ μετὰ πολλῆς στοργῆς, ἐξαιρούσα τὰ προτερήματά των καὶ συμπαθῶς ἐποδεικνύουσα τὰ μωνεκτῆματα καὶ τοὺς ἀγῶνας των — τὴν **προπαρασκευὴν** πρὸς **παλινοστήσιν** **προπαρασκευὴν πνευματικὴν**, **γεωργι- κήν**, **βιομηχανικὴν**, **στρατιωτικὴν**, καὶ τέλος ἐν μέτρῳ τινὶ καὶ ὀλίγῃ, διὰ νὰ ἐπαρξέωσιν εἰς τὰς πρώτας δαπάνας τῆς ἀναπτύξεως τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανίας, αὐτοὶ οἱ παρὰ γονεῖς τῶν δύο τούτων πλουτοπαραγοῦν κλάδων τῆς Πολι- τητίας, ὃν τοὺς βραχίονας ἐξήκει διὰ τοῦ ζωηροτάτου κηρύγμα- τος τῆς νὰ ἐπαναφέρωσιν οἱ μετανάστα, παλινοστοῦντες εἰς τὴν Πατρίδα. Μὲ ποίαν δύνανμ ἐπιχειρημάτων καὶ μὲ ποίαν ζῆσαν ἢ δεοσοῦνη Σεβαστὴ Καλλιστέρη ὑποστηρίζει τὸ θέμα τῆς, γνωρίζει ἢ Ἑλλὰς ὀλοκλήρως, ἀρ' ὅτιον ὡς ἐπιθεωρητρία ἐπὶ ἔνδεκα ἔτη τὴν διέτοχε, καὶ ἐκάλε τὴν κοινωνίαν τῶν διαφό- ρων πόλεων εἰς συνεδριάσεις, καθ' ἃς εἰς μίτρας, πατέρας καὶ τέκνα — ὅπως εἰς τὰς ἐμμάκτους τούτων ψυχὰς ἰδίως ρωθῆ ἐγκάρως ὁ ἀγαθὸς σόφος — ἀνέπτυσε τὸ μέγα ζήτημα τῆς εισαγωγῆς τῆς σχολοσφίας εἰς τὰ σχολεῖα, ὑπὲρ ἢς **πρώτη** αὐτῆ, ἐπὶ ἰκανὰ πρὸ τῆς ἰδούσεως τῆς Σηροτοφορικῆς Ἐταιρίας ἐργάζετο, καὶ ἐπὲρ τῆς διδασκαλίας τῶν διαφόρων κλάδων τῆς γεωργίας καὶ τῶν βιοτεχνιῶν. Μὲ τὴν αὐτὴν ζῆσαν ἐκέρχεν ἐν Ἀμερικῇ ἢ πατριῶτις κηρύξ τὸ πατριωτικὸν κήρυγμα τῆς — ὡς

τὸ ὀνομάζει ἢ ἰδία — ὅπερ εἶνε ἐν ἐξ ἐκείνων, ἅπανα θὰ δημο- σείσῃ μετὰ τινὰ χρόνον κήρυγμα σύμφωνον πρὸς τὴν ἐκπαίδεν- σιν, ἢν θέλει νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ ἔθνος, ἐκπαίδευσιν οὐσιαστικῆν ἐξ ἴσον ἐξ ἰδεοῦδος πατριωτισμοῦ καὶ πατριωτικῶν πνεύματος.

Τὰς λέξεις δι' ὃν εἰς ἐνενηντήματα καὶ ἐπὶ πόλεις τῶν Ἠνω- μένων Πολιτειῶν παρήσθη τὴν ἀνάγκην τῆς στρατιωτικῆς ἐγχευματίας καὶ τὴν συγκρότησιν τῶν στρατιωτικῶν λόχων μέχρι τῆς 14 Μαΐου 1909, ἡμερομηνία ἐβδομάδας τινὰς μετὰ τὴν ὅποιαν ἦρχισαν νὰ φηροῦντο οἱ τοῖ, παραθέτομεν ἀπὸ τοῦδε ἐν τῇ συντόμῳ σκιαγραφεῖ τῆς. Εἶνε ὅχι μόνον ἀναγκαῖα πρὸς πολλαπλασιασμὸν τῶν λόχων ἢ ἐπανάληψιν των, ἀλλὰ καὶ πρὸς μεζύονα παγίωσιν τοῦ κελύματος τῆς ἐν ταῖς ψυχὰς τῶν πενήχοντα γυλιῶδον ἀνδρῶν, οἵτινες τὴν ἦκανον αὐτολε- ξεῖ κηρύττοσαν καὶ τὴν στρατιωτικὴν ἐγχευματίαν μὲ τὴν ἰδιά- ζουσαν αὐτῇ ἔξερον καὶ γλυκότητα.

«Ἐγχομαι νὰ κατασταθῇ ἢ Ἑλλὰς τῶσον ἰσχυρὰ ἠθικῶς, ὅστε νὰ ἐδάριθμοι μόνον ἐπάρξεις αἱ πορίζόμεναι τὰς ἐμπνεύσεις εἰς

τὸ αἶμα τῶν οἰκῶν ἄλλων μητέρων. Ἀστυ- χῶς ὅμως μᾶς ἀναγκάζει εἰς ἄλλας σκέψεις ἢ θρησιῶδια τῶν ἀοπάτων γειτόνων καὶ τῶν τεσσάντων — τῶν Τούρκων καὶ τῶν Βουλ- γάρων — καὶ τῶν λεγομένων μεγάλων Δυ- νάμεων — αἵτινες πράγματι εἶναι μικρὰ, ἀφοῦ τὸ ταπεινὸν συμμέρον, ἢ κατὰ τῆς πλεονεξίας, τὰς κάμνει νὰ ὑποστηροῦσιν Κράτους τῶσον σάπιον, τερασνῶν, ἀμφοδῶρον.

Μὴ φαντάζεσθε ὅτι ἐξετελέσατε τὸ καθή- κόν σας στέλλοντες τὰ ὀλίγα δολλάρια σας διὰ τὸν Στόλον, ἢ τὸ Ταμεῖον τῆς Ἀμῆνης, ὅταν αἱ ἀνδροκαῖ σας χεῖρες, τῶσον μακρὰν χορηγομοιοῦμενα, πλουτίσων τοὺς βιο- μηχάνους ξένων ἔθνων. **Ἡ Πατρις ὀλίγον θέλει τὸ χρῆμά σας κυρίως θέλει σὰς**. Ὁ στρατός καὶ ὁ στόλος τῆς εἶθε σείς. Ἐτοιμασθήτε στρατιωτικῶς.

Ἐβλέπετε πῶς εἰς τοὺς πυροσβετικῶς σταθμοὺς, ἐξέχους διοργανωμένους καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικῇ, μόλις ὁ ἠλεκτρικὸς κώδων τοῦ κωδῆνον ἠχῆσῃ, οἱ ὄρατοὶ ἔπι- ποι, πάντοτε εἰτοιμοὶ, καὶ ἀρ' ἑαυτῶν προ- χοροῦντες, δέχονται τὴν δι' ἠλεκτρισμοῦ κατοχορῶμένην ζευκτηρίον σαγήν, καὶ ἐντὸς δευτερολέπτου ζευκθῆντες, ὑπερηγῶντος ὀρ- μῶσαν εἰς βοήθειαν τῶν κωδινευόντων, ἵνα

ὀβέσωσι τὴν πυροκαῖαν; Ὅταν ἠχῆσῃ ἢ οὐλίγῃ τοῦ κωδῆ- νου τῆς Ἑλλάδος, θὰ φανῆτε οἷος κατώτεροι τῶν ἑπῶν τῶν πυροσβετικῶν σταθμῶν τῆς Ἀμερικῆς; Θὰ δυνηθῆτε νὰ μετα- βῆτε εἰς τὸ ἐργαστάσιον γάρον τοῦ δολλαρίου; Καὶ θὰ ἀνέχσθε ὃ ἐν αὐτῷ παραπλεύρως σας ἐργαζόμενος, μετανάστης ἄλλης ἔθνηκῆτος, νὰ σὰς ἐρωτᾷ: «Τί γίνεται στήν Πατρίδα σας;»

Ὅχι! κανεὶς σας δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῆ! Διότι τὰ μάτια σας θὰ κλύπουν ἐξ ἐπιτροπῆς. Ὅλοι θὰ ὀρμήσῃτε τότε διὰ νὰ τὴν σόσητε καὶ τὴν μεγαλώσητε ἀλλ' ἂν δὲν ἦσθε ἠσκημένοι θὰ ἔβητε ὡς ἀορία πρὸς σαγήν. Ἀρχίσσατε λοιπὸν καθ' ἑκάστην Κυριακὴν νὰ ἀσκηθῆτε, μεταβαίνοντες ἐξο τῆς πόλεως κατὰ δεκά- δας, διὰ νὰ μὴ διεγερῆτε τὴν περιέργειαν τῶν ξένων, καὶ ἐκεῖ γυμνάζεσθε. Διὰ τῆς στρατιωτικῆς ἐγχευματίας ἀσκέτετε τὸ σῶμά σας, ἀνδρῶντες τὰς ψυχὰς σας, καὶ τὸ κηρύττο

ΑΡΧΑΙΩΝ ΘΕΩΝ ΕΙΚΟΝΕΣ

Έρωτος και Αφροδίτης

Ε.—Τρεις όλες μέρες πέθαναν, μητέρα μου, αν ότου μ' έπλησεν άσ' τον Όλυμπο, ποί μ' ήθελεν ο Δίας κι άφοδ στην Ίδα μ' έφερες, άντι να με άφήσης ελεύθερο στο έργο μου και στα καθήκοντά μου, αιχμάλωτο στο κάστρο σου να με κρατής δέν παιές. Και τώρα δέν μερόνυχτα στο πέλαγος με άσφεις, και ποθενά δέν στάθηκες να κραταυθώμε λίγο. Σού λέγω πως κοιμήσθηκα. Μού βράχηκαν τά βέλη, και να πετάξω δέν μπορώ με τά φτερά βροχμένα, κι άκούω γή δέν βέβαια, κι άρχίζω να κουνάω. Για τίς μου ποδ' ηραίνονται; Έξήγησέ μου τέλους, τί ένοσέ, μητέρα μου, τό μαζοντό ταξείδι; Α.—Πολλές φορές μ' έρωτήσες, παιδί μου και σου πώς θαν πάει ή Αργή άγίαση να ροδίση, ζέστα, και γή φανή Έλληνική, θα σου είπω τά πάντα. Αργή άκόμη ήμπερος έπαιονα τό ζήρη.

Ε.—Μά να ποδ' τάστα Έπαιονα σίον ούρανό να ζάμουν, κι άσ' τί στροφιό ποδ' φέγγω να, κ' ή Αργή προβάλλει, και όδονές άρχίζοντε να μάς κειπούν άκείνες και καίτι τι μοι φανταί πως διακρίνω πέρα, ποδ' σάν Ήρα έφύσεται όδοστρωσανομένη. Έφθάσαμε, μητέρα μου; Πες μου, να ήρανάσω. Γιατί αν δέν εφθάσαμε, ή άρχίζω να σοδ' κλάω. Α.—Ακούα λέγω κι ήθάμα εις τί Ήρα ποδ' θέλω. Σού λέγω πως εφθάσαμε' λοπόν μη μουμονορίζη. Στην άμμο τώρα κάθασε και εις τί πέτρα κείνη τά βέλη σου άνάδωσες και άναταύσαν, λέγω. Σ' λέγω τώρα θα ήδης ο ήλιος ν' άνατείλη, και βένη και τά βέλη σου σάν πρώτα θα θεομάνη. Ε.—Καλά λοιπόν, μητέρα μου. Οτι μοι λέγεις κάμνω. Πήγνέ μου τί με έφερες ο' αυτό έδώ τό μέρος; Α.—Ακούη δέν εφθάσαμε στο μέρος όπου σπεκει δόμοις άκούη μακρονός μάς μένει μάς ήμερας. Ε.—Θάχω λοιπόν να περπατώ, ο' άρχάμα μέσα πάμ, και να πορνών τά παιδια μου; Αν φθά ή κοίρασι? Αν τί φτερά έκείθερα μοι άρνησε, μητέρα μου; Α.— Παιδί μου, δέν τρελλάθηκα να ήσω τά φτερά κι άφοδ στην έξοσά μου έγω σέ έχω τώρα ίσον, μαζι μου εις τον δίφρο μου τον περσιωτό θα μενίη, κι θαν στην Σπάρτη φθάσουμε...

Ε.—Λοπόν ή Σπάρτη, πές μου, εις τό παιδικό μου ταξείδιό μας τέλος; Τότε γιατί δέν μ' έσκέπες με τον Έρωτη, μητέρα, καθώς άπό τον Όλυμπο καλά συνωδονομένη έπληγαν ο' Υμέναιος και ή Πειθό κι ο Πόθος, κι έμένα μ' αιχμάλωτισες μαζι σου να με πάσης, κι άπό Ήρας και θάλασσας να με περάσης τόσους, και τά παγνίδια μ' έκαμνε ποδ' ταξείδιό να γάσω; Α.—Γιατί δέν σέλασταινομαι, κι όσες φορές ο άρήςος, άντι έκείνο ποδ' πού, ποδ' κεινάλω σου κάμνεις. Πόσα δεινά δέν μοι φερες, παιδί μου, στο κεινάτι; Ε.—Μά τί με θέλεις τό λοιπόν και με κρατής δεμένο; Α.—Ανάγκη στή περσιόσας αυτή μεγάλη ο' είχα, γιατί αν ο' Υμέναιος και ή Πειθό μοι κείρονται, και ο' όποι έγω εις τον ποδ' άναταύθη ο Πόθος, σ' ό μόνος δίφρος και τότε τρεις εις ίκανός γιά όλους. Έγώ αν όλοι εις κείθεσι τίς θέλησι μου σκεύουν, και σ' μοι λέγεις, τίποτε δέν ήμπερώ να κάμω.

Ε.—Βίβλιες λοιπόν πως άδικα, μητέρα, με μαζώνεις; κι εις ότι θέλεις να γρη, δίφρος έμένα τρέμεις; Α.—Αρσέ αυτό και άκουσε γιατί έδώ με θέλω: Στην Σπάρτη ή περσιόσασή μου μένει τής γής γυναίκα. Ο Δίας την έφύσθησε κι άσ' εν άγρό έβήθη—μη μ' έρωτήσ το τι και πως, γιατί εις μεροδενόμενα—την πήρε ο Μενέλαος ποδ' άρχει εις τί Σπάρτη, μα γ'ω την έπαράθηκα εις τό βοσκό τον Πάρι, ποδ' μ' έβου' οφωσάθει από τας άλλιας δύο αν και άνωτέρως θεός, σίον ούρανό επάνω, κι αυτό τό μήλο μοι δόθηκες, τίς ήμπερος βραβείο. Ε.—Μά τι μοι εις δεινάσι, μητέρα μου, να κάμω; Πως ήμπερος βραβείοσά το θεόσο της ν' άρήςση, και ν' άρατήση τό βοσκό ποδ' θα φανή έμπερος της; Α.— Παιδί μου, εις πέν βοσκός ο' είνουσμενός μου, άλλ' άπό κραταιόσασ το' αυτός βασιλ' πατέρα. Μού σ'τά παύτα έφθασε έμένα ποδ' Ποιήμον, και τά μεγάλα πλοήθη τον και τωπάθη τον ειός. Ε.—Μά όμοιός εις βόσκος σ'άβη και τούς τρώπον. Α.—Αυτό δέν βλάπτει τίποτε τό θέλω. Άκούσέ με: Έγώ τον Πάρι ήμπερος σ'άβη και τής παρσιόσασ. Βέβαια θέλεις να φανώ ο' σέφρον τι θα κάμω. Έδω, παιδί μου, να ήδω τί δόναμι σου θέλω. Ε.—Κι αν κάμω ότι μοι ζήρτες, τό μήλο θα μοι δώσης;

Α.—Τό μήλο; Λάβε τό ιδού. Τι μ' άρξείσι τό μήλο, έκείνο έγω της έμπερος κάμω τό πορσιό κι οι δύο άλλες ήμεινα καταποδοκούναι; Πές μου γιά ποιο πλάρ σκετό ζήρτες από τό μήλο; Ε.—Δέν ζήρτες πως μ' άρέσσουνε, μητέρα μου, τά μήλα; Γιατί να τό φάγω τό ζήρω, και θα τό φάγω μόνος. Α.—Αίχως εις τον Υμέναιο να δώσας και σίον Πόθο; Ε.—Στούς δύο έκείνους τίποτε, μητέρα δέν θα δώσω άλλο ίσως άσ' αυτό γιά την Πειθό φιλιάσω.

Έρωτος και Πειθό

Ε.—Πειθό, καλά ποδ' ο' έπρη, γιατί άνάγκη ο' έχω. Π.—Τι θέλεις παιδί; Ε.—Γιά ιδες αυτό έδώ τό μήλο. Π.—Τι έμπερος, τί έμπερος; Ποδ' τό έρωτήσ; Πές μου. Ε.—Σήμερα μοι τό έδωκε ως δώρο ή μητέρα. Π.—Δώρο ο' είχα; Γιατί να ήδω. Τι έμπερος ποδ' εις; Α.—Αλλά από τά γράμματα ποδ' βέβαια σκαλομένη, αυτό ο' κάμωσά τούτ' άσ' τας θεάς θ' άνησε και εις την οφωσάθει, καθώς όποιο τό γράφει. Ε.—Δέν ζήρτες ποδ' θέμισαν ή Αθηνά κι ή Ηρα, γιατί ή μητέρα έδωκε από τό μήλο δώρο; Π.—Και λέγεις πως στο ζήριος; Ε.—Σού λέγον, δέν πιστεύεις; Π.—Καίτι θενά της έταξες γιά αυτό ποδ' μεγάλο. Ε.—Θά σου είπω τό μονικό, καθώς ποδ' μοι τό ειπε. Ηξείσθεις γιατί ήθλασε ο' αυτά έδώ τά μέρη; Δέν σοδ' τό ειπε ο' Ερμής; Π.—Τίποτε δέν μοι ειπε. Μόνο εις τον Υμέναιο τό έρωσε και σίον Πόθο. Έγώ έταξείδασμα, πολλές φορές τούς είδα, να μ' άποφύσωντε κι οι τρεις και να κωνφομιούσθε. Έγώ δέν ζήρω τίποτε. Ε.—Μάθε τό από μένα. Ηθάμ' έδώ να στήσωμε πεικνία στην Έλένη.

ν' άρήςση τον Μενέλαο, να φέγγη άσ' την Σπάρτη, και με τον Πάρι τό βοσκό να ήδη στην Τροάδα. Π.—Λοπόν τι θέλεις; Άρξέ μου. Ε.—Σ' έμας τούς δύο μόνους στέκει να επιτύχωμε έκείνο ποδ' ζήριος, δίφρος ούτ' ο' Υμέναιος να πη ούτε ο Πόθος, ότι έκείνο νίσησαν ή και να τό νομίσουν. Όσοσ σοδ' λέγω θα γρη, άλλος έγω τραβούμαι, και μέρος στην έπάρθεα κανένα δέν λαμβάνω. Π.—Τι άρξείσι πως ήθλασε, αν ο' δέν λάβης μέρος; Ε.—Λοπόν θα σμφωσώσασμε έμεις οι δύο μόνου. Τι θέλουμε Υμέναιο; Τι θέλουμε τον Πόθο; Πρώτα έγω τό βέλος μου τό φλογερό θα βίξω, και ο' με τί μεγάλη σου τί θαυμαστή σου τέχνη, εις ότι θέλεις κι οι δύο την έμπερος θα πέσας. Π.—Όσο γιά τον Υμέναιο; από λέγω; Δέν με μέλει. Πήγνέ γιά τον Πόθο δίσοζο να μην έλλη νομίζω. Πως ή οφωσά θα κεισθη τον θεόν της ν' άρήςση, και μοναχή στην ζεσταία μ' ένα βοσκό να φέγγη, αν πρώτα εις τά στήθη της δέν αισθανή τον Πόθο να της θεομάνη την καρδιά και να την παροτρύη; Δίσοζο πάρημα μοι ζήρτες, ότι μπορώ τό κάμω. Φοβούμαι όμως. Σκεύοντε, μην τέχη κι άπατήσω. Ε.—Αρσέ εις την έπάρθεα έγω είμαι μακρ' μένος, πως θα κεισώσασ, Πειθό, σίον ποδ' σου μην τό βάρη. Με εν' άσ' τά πικρότερα θα την κεισώσω βέλη, ποδ' κάμω εις τά στήθη της κι εις την καρδιά θανάτη, και τότεσ θαν πληρωθή, τό έργο σου ή άρήςση και μ' επιτυδέσασμα τας φέμεις της θα πέσας. Και εις τό έργο σου αυτό γιά να ο' εκκαλώ, πάσε τό μήλο τό γυνικό, και δός της τό ως δώρο και πως στή οφωσάθεισ' ότι άνηκε τίς της, κι ότι έκείνος ο' βοσκός ποδ' θα άκοιούσθη, στην Αφροδίτη τώδωκε της καλονής βραβείο και ο' τι θέλεις πρόσθεσε γιά να την κατασής. Π.—Μ' αυτό εις τό δίσοζο. Πως θα κεισθη έκείνη, δίφρος ο' Πόθος τον θεού να της έμπερος πάθη; Ε.—Μά τότε τί οι λέγοντε Πειθό και ο' τιμούνε, και τί με λέγουν Έρωτα και με δοξολογούνε και τί κι οι δύο λεγόμεθα παιδιά της Αφροδίτης αν δίφρος τον Υμέναιο ή δεινάμ μας ώλη ή και τον Πόθο τίποτε στή γή επάνω εις; Έδω ο' θέλω να φανής τί ήμπερος να κάμω, γιά να νικήσωμε έμεις, δίφρος ο' δέν έκείνο, νίση τους να νομίσουνε την ιδική μας νίκη. Π.—Θά κάμω ο' τι ήμπερος, κι άρχίζω να έλκίζω, και όσας τας έλκίθες μου ο' αυτό τό μήλο έγω. Ε.—Σού μήλο τοτό μοναζά; Και τότε ποδ' έπρη ή επιτυδέσασ σου και ή ενφωσάσει σου, κι ή τέχνη σου ή θαυμαστή;

Π.—Μά ώλη μου ή τέχνη δέν εις τίποτε έμπερος ο' αυτή τί μία λέξι, ποδ' εις τό μήλο βρήθηκε να ήνε σκαλομένη. Ε.—Α' Τώρα ο' ένόησα: «Εις την οφωσάθεισ'». Π.—Αί μεγάλ'ιτες θεές του ούρανου έκείνες γ' αυτή τί λέξι μάκωναν και όχη γιά τό μήλο, και μια θηρητή θάνασταθή; Ε.—Καλά, Πειθό, τό λέγεις. Νίση λοιπόν και θράμβος θενά μας στεφανόσων. Ας φέγγη ο' Υμέναιος; άς μην έλλη ο' Πόθος!

Από τά Φιλολ. Παράγρα Α. Σ. ΚΑΣΔΑΓΑΗ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΕ'

Ο Βασιλεύς ευρίσκειτο εις τό τέλος του βίου του. Έκτός της νόσου εβλογίας, έπασχε και από ήλαρση, εις τρόπον όποτε δέν ήδύνατο τις να εισέλθη εις τό δωμάτιόν του χωρίς κίνδυνον. Ο Λεοτιέρ άπέθανε, διότι ειγεν ήμωσίζεις την θύραν του, ίνα τον ήδη επί δύο στιγμάς. Και αυτοί οι ιατροί έλάμβανον παντός είδους προφυλάξεις διά να άποφύγουν την μετάδοσιν της έλευνης έκείνης άσθενείας και οι πριγκίπισσας, οι όποια δέν έπαιον ποτέ από ευλογία, οι όποια ήσαν περασμένης ήλικίας και των όποιων ή ήγεία ήτο φυσικά εις κακόν σημείον, ευρίσκοντο και οι τρεις εντός του δωματίου του καθήμενοι παρά την κλίνην και υπό τά παραστειάματα. Διήρχοντο έκεί την ήμεραν και τας νυκτας. Όλος ο' κόσμος έκαιναν εις αυτάς παρατηρήσεις, όλοι έλεγον εις αυτάς ότι αυτό ποδ' έκαιναν ήτο καίτι περισσότερο από τό να εκτίθενται εις κίνδυνον ήτο θυσία αυτής της ζωής των. Αλλά τίποτε δέν τας ήμώδους από τό να έκκληρώσασ το στοργικόν αυτό καθήκον. Αί Βεραλλία παρουσιάζον την εποχήν έκείνην περιέργου θάμα. Ο' πάλτος της αβλήσε έθιμοτυπίας έκάλυπτε τά πρόσωπα όλων, εκ πρώτης δε όψεως σχεδόν πάντες ειχον την αυτήν φυσιογνωμίαν, άλλ' όταν έξηταζέ τις μετά προσοχής άνεκάλυπτε πλείστας διαφοράς! Οι έχοντες θεσάν και οι είνουσμενοι ήσαν άλλθως περιόλωτοι και έζήτον να κρύφουν την άνοχησίαν των, ως να ήθελον να παρατείνοντο τό κράτος των και την κωνοχσίαν των. Άλλος τε ή λιτή των όμοιάσε προς την ταπεινότητα. Είχον ύφρος καταβηλόμενον, και πρό παντός άμέριμον, προκαλούντες έκπληξιν εις τους γνωρίζοντας αυτούς. Ησαν ήδη εκθρονισμένοι ποδ' δε ευγενέσασ συνενπας τούς τρώπους. Έκείνοι, εις τους όποιους τό γεγονός τοτό έδωκε μεγάλας έλπίδας, ειχον άρεκτά καλήν στάση, άλλ' ειχον συνάμα κάποιαν ζσηρότητα εις τό βλέμμα. Διήρχοντο ούτοι

τά περίττερα βιαστικά, ως να ήσαν ποδ' άποχρησμένοι από εργασίας και φροντίδας, βαδίζοντες μες στερεόν βήμα και άρρημένοι!... Οι κωνότοροι των αβλικών τους έπιλοσίζον ήδη. Οι μόν τους υπεδέχοντο μετά χονδροειδούς και κομικής άδεξιότητος, άλλου έκαινον εις αυτούς μινιάς μικράς προκαταβολάς λεπτοτάτων κολακειών. Όταν δέν έχαι τις σνδεμίαν άξίωσιν εις ποδ' διασκεδαστικόν να παρατηρη όλα ταύτα. Κανεις βεβαίωτατα, εντός του άπεράντου έκείνου άνακτόρου, δέν θα έκκομίστο την νύκτα, έκείνη!... Αλλ' ειςνε θλιβερόν τό να σκεφθή τις ότι ή όργη και τό μίσος ήγγύονταν μαζι με την ματαιοδοξίαν και ότι τόσος σκοτεινά δράματα έξετυλίσσοντο μοντικώς και τόσος περιφανείς έκδικησας προητοιμαζόντο... Ο Βασιλεύς άπέθανε την νύκτα έκείνη!... Ο μακαρίτης ευρίσκειτο εις τωαύτην κατάστασιν σήφως όποτε οι χειρουργοί έδήλωσαν ότι ήτο άδύνατον να ορίσασ το σώμα του διά την ταρξίωσιν. Ο κίριος δούξ*, ο' όποιος ήτο της ήπρησίας, άνέκραξεν ότι θα ήτο άκατονόμαστον τό να μη ταρξινυθή ο Βασιλεύς. —Πολύ καλά, κίριος δούξ! άπήνησεν εις αυτών ο Λεμαρτινιέρ, ο' όποιος χειρουργός του μακαρίτου βασιλέως. Έγώ πρέπει να κάμω τό στήσιον του σώματος, άλλά σεις, ως πρώτος είνενης τοδ βασιλικου θεάματος, όφείετε να παρερθεθή εις την έγχειρισσιν ταύτην και να διαβήθη εντός χηρσοδ' κιβωτίου την καρδίαν του βασιλέως, την όποιαν θα σάς παρουσιάζω κατά την έθιμοτυπίαν και λαμβάνω την ευμήν να σάς ειδοποιήσω ότι ούτε σεις, ούτ' έγω, ούτε κανεις από έκείνους οι όποιοι θα παρερθεθον κατά την τελετήν ταύτην θα ειςνε ζωντανό μετά όκτω ήμερας. Ο κίριος δούξ** δέν επέμεινε.

ΚΥΡΙΑ ΔΕ ΖΕΝΑΙΣ

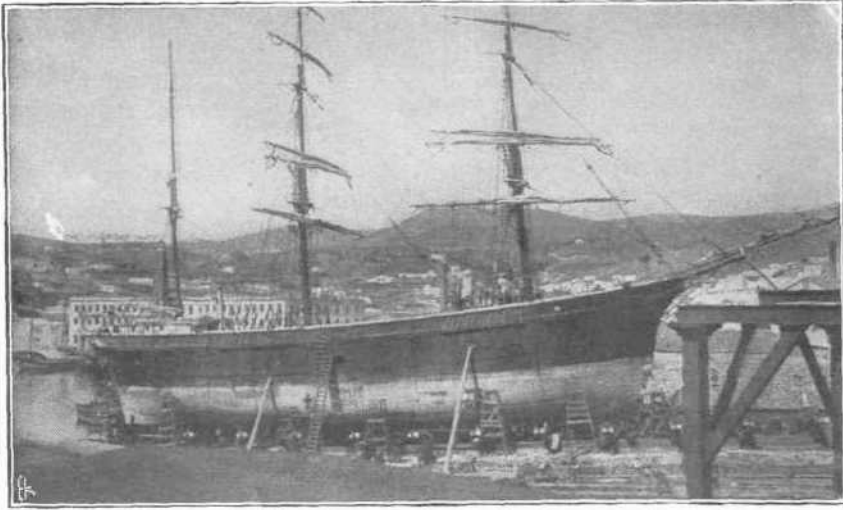

ΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ ΜΑΣ: Η ΣΥΡΟΣ

[Συνέχεια από τό έπ' άρ. 71 τεύχος]

ΕΧΕΙ θαυμασίας έξοχάς ή Σύρος. Η Δελαγρατία ή ζακουμένη, τό Μπισκοπειό, τά Χρούσα, τό Μάννα, ο' Αη Θανάσης, τά Τάλαντα, τό Γύρι, είναι έξοχαί δροσεραί, άλλ' ή Δελαγρατία πρωτεύει, όπως ή Κηφισιά της Αττικής, όπου όλοι οι Κροίσοι της Σύρον έχον από μίαν έπαυλιαν και περνούν τό καλοκαίρι.

Αλλά και τον χειμώνα της περνώ έπακατα ή Σύρος με της όνομαστές βεγγέρες της και τά προβέγγερά της και τας άπογευματίας της, όπου πλέον δίνουσι και πέρνονν τά τζοβενότα.

ΕΝ ΙΣΤΙΟΦΟΡΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΣΧΑΡΑΣ ΤΟΥ ΝΕΩΡΙΟΥ

Δέν πρέπει να κλεισώ τας έντυπώσεις μου χωρίς να αναφέρω κάτι, διά τό όποιον και ή Προτεύουσα θα έξηλεσε την Σύρον. Έχει λοιπόν ή νήσος ένα όφρανοτροφεϊόν θηλέων πρώτης τάξεως!

Από άδελφοί Ηπειρώται, οι Μπαμπαγιάται, τό ίδρυσαν κατά τό 1868. Έπέζησεν ο' ένας, ο' Αλέξανδρος Μπαμπαγιάτης, ένας γεροντάκος, όπως τον ένθυμούντα οι Σύριανοί, κωνός, με ρούσσιο κασιέτο, με άντίκες χουσοδεμένες εις τά δάκτυλα και με μεγάλα μογιάντια, κάμπλουτος. Έτρωγε ψωμί και τυρί, ψωμί δε και τυρί έτάξε και τον ύπρητην του Νικόλαο. Αλλ' έπήγαινε κάθε πρωί εις την άγοράν και έψώνιζε διά τας όφρανας τροφίμους του ιδρύματός του τά έλεγκότερα τρόφιμα. Είχε δε τότε 50 περίπου κορίτσια, από την Σύρον ίδίως και τας Κυνιάδας.

Έλατούργησεν ούτω άρεκτά χρόνια υπό την διαίθησιν του του ίδριου, κτισθέν επάνω εις ένα ήπερσφύηλον λόφον, έξω της πόλεως. Αλλ' ήλθον και τά κακά χρόνια διά τό ίδρυμα. Ο ίδριτης τον άπέθανε και άφησε περίου 1,800,000 διά τό όφρανοτροφεϊόν. Η πολιτική όφργιασε λοιπόν έκεί μέσα. Θέσεις έδημιουργήθησαν με μεγάλους μισθούς, θηρύλλοι και φήμαι κακαί ένκλωφρόν, τό δε ίδρυμα ειχε κατανήσει τιμάριον των ισχυρότων.

ΤΟ ΚΑΛΛΥΝΤΗΡΙΟΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΑΙ ΜΟΥ

ΙΑΣΤΙΚΑ βιαστικά φθάνουσι εις τά περι τοδ χροματισμού τοδ προσώπου, διότι τώτο είναι τό σπουδαιότερον στοιχείον της καλλονής τοδ φύλου μας. Λευκόν και ρόδιον χρομα, δέμα δροσερόν, βελουδοτόν, είναι τά συστατικά της καλλονής. Την πρώτην θεσάν των συνηθεστέρων αιτίων της άπώλειας τοδ χροματος τοδ προσώπου κατέχουσιν ή άναμία και ή χλωρώσις. Τά χαρκτηριστικά της άναμίας ειςνε ή ώρρότης τοδ δέματος, ή όποια ειςνε συμπτωματα πολλών και διαφόρων παθολογικών καταστάσεων, ως αι άμορραγία, πλείστα όδεα και χρόνια νοσήματα, άπόλειαι ευγενών χυμών κ.τ.λ. Έπίσης, άλλά κατά δεύτερον λόγον, ο' καθιστικός βίος και αι επανειλημμένα ήθικαι σγχανήσεις προκαλοσιν την άναμίαν. Πλην όμως τοδ άποχρωματισμού τοδ δέματος και των βλενονόγων ή άναμία έπαφέρει διαφόρους λειτουργικάς διαταράξεις, εκ των όποιων αι σπουδαιότερα ειςνε αι εξής: Α. Διαταράξεις Γαστρικαί: Ητοι άνορεξία ή όρεξις μόνον διά μερικώς τροφάς δυνατής γεύσεως, ως ειςνε τό ζύδι, οι έννοι καρποί, τά άλιμρά και τά παρόμοια, πόνει εις τό στομάχι, βορβορρηγοί, μεγάλη δίψη και άποστροφή προς τό κρέας. Β. Διαταράξεις Νευρικαί: Ητοι ζάλη, βόμβισμα των αυτίων, νευραλ-

Έως ότου μίαν ήμεραν ένας φραγμός ήγέρθη άποτόμους. Τά νέα πρόσωπα άτινα εισήλθον εις την δικαιοτυχήν επιτροπήν δέν έχωράπειαν. Την επιτροπήν, ήτις τό διευθύνει και διαχειρίζεται τά κατ' αυτό, την άποτελούν ο' Επισκοπος Σύρον, ο' Λευθνήτης τοδ Υποκαταστήματος της Έθνικής Τραπέζης, ο' Νουάρχης, ο' Δίμαρχος και ο' Γυμνασιάρχης. Μόλις λοιπόν άνέλαβε την διεύθησιν του υποκαταστήματος της Έθνικής ο' κ. Καλημέρης, άνέλαβε και τά καθήκοντα τοδ Ταμιά και Διαχειριστοδ. Από την στιγμήν έκείνην έκόπησαν οι τεράστιοι μισθοί, κληροθήσαν αι περιτταί θέσεις, ποδ' ειχε δημιουργήσει ή κομμωτική άνάγκη, έπεδιώθησαν παντοδ οικονομία, εις τά τρόφιμα, εις όλα. Ούτω δε άοιθησάν σήμερον 100-110 όφρανά, τό δε ίδρυμα έχει όρσοποδήσει κυριολεκτικώς, χωρίς εις την νοικοκυριστικήν διαχείρισιν αυτου. Σήμερον έχει ένα προϋπολογισμόν από 50 γιλ. δραμάς έτησίως. Αλλά πρέπει να τό επισκερθεή κανεις διά να άντιληφθή την λειτουργίαν του Κάθε έβδομάδα κατατρίξει τό μενού ο' ίδιος ο' κ. Καλημέρης, με πατριήν κυριοκριν Βασιλικήν Ηλιάδην, ή όποια αναδεικνύεται τελεία. Η τάξις, ή άκριβεία και ή καθαριότης καταπλήσσουν. Πρέπει όμως να ήδη κανεις και τά χειροτεχνήματα των όφρανων, διά να άνοιξη τό στόμα και να μείνη ένός. Να ήδητε κεντήματα ποδ' να σαστίσετε. Νταντέλλες, γωνπούς, νυκτικά, μαζιλάρια, σερμέν ντε τάμπλ, όμπρέλλες με άζύρο λινές. Προσέξτε δολύλλορια ετοιμαζόνται έκεί. Η άρχοντοπούλες της Σύρον έκεί παραγγέλλουν τά προικηρά των. Κάθε όφρανον δε με τά εκ της εργασίας του αυτής κέρδη, κατατρίξει και αυτό την προικουλα του. Να ευεργετικόν ίδρυμα μιά φορά.

ο 18102

Κοπανιάσε τα άνω μέσα εις ένα γουδί και προσθέσατε έναν χρόνον αιώγου και ανάλογον γάλα.

Και τέλος την φαρμακευτικήν θεραπεΐαν. Το σίδηρο το οποίον είνε το καλλίτερον των ανταναιμικών φαρμάκων, δίδει τα πλέον ευχάριστα αποτελέσματα. Η έσπεριτική χρησιμοποίησις του σιδήρου επιρραεί πολύ τον χροματισμόν του δέρματος του αναιμικού, επιφέρουσα την ανάπτυξιν πλουσίου άγγειώδους στρώματος υπό την λεπτήν και διαφανή επιδερμίδα. Παρόμοιον αποτέλεσμα επιφέρει και το άρσενικόν. Η φυσιολογική όμως ενέργεια των δύο τούτων φαρμάκων επί του δέρματος είνε διαφορετική, διότι το μέν άρσενικόν διεγείρει σημαντικά την θερμίν του δέρματος και της επιδερμίδος, και όταν γίνεται μεθοδική χρησιμοποίησις αυτού δίδει και εις τα μάλλον γραμμένα δέρματα ζωτικότητα έκτακτον και χροματισμόν ευχάριστον, ενώ το σίδηρο, μόνον ότι κώνειει πολύ αίμα, έχει το ελάττωμα, όταν δέν γίνεται επιστημονική χρησιμοποίησις του, να αυξάνη το θερμόν χρώμα των παρειών και ιδίως των μύλων, τα όποια λαμβάνουν χρώμα όχι ευχάριστον.

Ένεκα τούτου διά να επέχεται πάντοτε καλόν αποτέλεσμα, πρέπει να προσέχουμεν όχι μόνον εις την κατάλληλον σκευασίαν του σιδήρου, αλλά πρό πάντων εις την δόσιν, η όποία πρέπει να ήναι ανάλογος με την ιδιοσυγκρασίαν του ατόμου.

Μία από τας καλλίτερας σκευασίας του σιδήρου, ιδίως όταν εις την αναμίαν συνιπάχει δυσπεψία, η όποία είνε συνέπεια της έκ της άσθενείας ελαττώσεως του γαστρικού χυμού, είνε ο πρωτοξυαλικός σίδηρος, ο όποιος δέν επιφέρει ούτε βάρος εις το στομάχι, ούτε ένέργας, ούτε λιποθυμίας, όπως γίνεται όταν χρησιμοποιούνται αι άλλα σκευασία αυτού.

Επίσης ο πεπτονικός σίδηρος του Robin, ο όποιος είνε άριστή σκευασία, είνε εύκολοχώνευτος και συνιστάται εις τας αναμιακάς κυψιάς, αι όποια έχουν ευαισθητόν το στομάχι. Επίσης και ο άρσενικούχος σίδηρος είνε άξιος πάσης συστάσεως προς άποφυγήν των συμφορήσεων του αίματος εις το πρόσωπον, αι όποια δέν είνε τόσο ευχάριστα και επέχονται έκ της χρησιμοποίησεως άλλων σιδηρούων σκευασιών.

Η γλώσσις ως επί το πολύ είνε νόσημα των κοριτσιών, του όποιου τα συμπτώματα είνε μεγάλη χώρσις του δέρματος, το όποιον λαμβάνει

χρώμα πρασινοπόδν χλωρόν, έξ ου και το όνομα του. Η γλώσσις εμφανίζεται συχνάκις κατά την παιδικήν ηλικίαν, εκδηλούται όμως κατά την έφηβικήν συνδεομένη στενώσι με την ανάπτυξιν των γεννητικών λειτουργιών. Η θεραπεΐα της γλώσσεως είνε η αύτη με την της αναμίας.

Υπόχρουσι νεάνιδες τόσοσν όχραί ώστε φαίνονται ως να έχουν το χρώμα του γαλακού. Κατά του γαιώδους αυτού χρώματος συνιστάται το έξης μίγμα όπερ είνε επίσης αποτελεσματικόν και κατά των έφηλιδών η πανάδων.

Table with 2 columns: Ingredient and Quantity. Includes Galactos amygdalyn, Naphthalin, Nitrobenzine, and Syrapium.

Table with 2 columns: Category and Item. Categories include 'Καταπότι άρσενικοσιδηρούχα' and 'Σιρότιον'. Items include Fer reduit, Acide arsenieux, and various syrups.

Τώρα με τα ψύχη σκάζουν τα χέρια και τα χείλη. Σας παραθέτω δύο συνταγές αλοιφών αι όποια θεραπεύουν τα σχασίματα.

Table with 2 columns: Category and Item. Categories include 'Διά τα χέρια:' and 'Δια τα χείλη:'. Items include Lanoline, Huile d'olives, Oxyde de zing, etc.

ΤΟ ΗΡΩΝ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Τις προηγούμενον φύλλον είχομεν γράφει περί του λενώματος τούτου, όπερ όμολογουμένως είναι καί τι τέλειον εις το είδος του. Περιλαμβάνει τεσσαράκοντα τετραχομίας και αντιγραφήν των εν Μονάχω εικόνων του Φίν Ές, έκαστον δέ τεύχος αυτού περιλαμβάνει τέσσαρας τοιαύτας, ζωντανάς αναπαραστάσεις των ηρωϊκών ακηρών του όπέρ 'Ανεστασιόας 'Αγώνος.

Όλοι εκείνοι οι ήρωες, όν οι άθλοι θαυμάζονται δικαίως, άλλ' οι όποιοι είναι διά τους πολλούς ένδοξα όνόματα άπλώσ, εις το λενώμα αυτό λαμβάνουν σάρκα και όστά και αι σκηναί έκείναι του ήρωϊσμού και της δόξης αναζών. Η 'Ελληνική οικογένεια θα συγκληθή, οι μαθηταί θα φροματίζονται και η 'Ελληνική ψυχή θα λάβη το βάπτισμα της φιλοπατρίας. Το Ηρώων του 'Αγώνος — ιδείτε εις την παραθεμιμένην εικόνα το περιελάμματα του — εκδίδεται εις μέγα σχήμα 0,34 X 0,46 εις δέκα δέ μιριαύτα τεύχη και τιμάται δρ. 40. Έκάστη εικόν χροματι-

ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΚΑΛΥΜΜΑ ΤΟΥ "ΗΡΩΟΥ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ",

στη είναι επικολλημένη επί χονδρού χάρτου και συνοδεύεται από το σχετικόν επεξηγηματικόν κείμενον. Έκάστον τεύχος τιμάται δρ. 3.50 εν 'Ελλάδι και 4 φρ. εν τώ έξωτερικώ. Οι προσληρόοντες δλόκληρον την άξίαν του έργου δικαιούνται να λάθουν το επί τούτου κατασκευασθέν καλλιτεχνικόν περιελάμματα, όντως η τιμή δια τους κατά τέχνη άγορασιτάς, όρισθή εις δραχ. 7.50 δια την 'Ελλάδα και φρ. 8 δια το έξωτερικόν.

Η εις το έργον έγγραφη ύποχρέωση τους κ.κ. συνδρομητάς εις άγοράν δλοκλήρον της σειράς των 10 τευχών. Μετά την έκδοσιν όμως του 5 τεύχους προσληρωμαί δέν είναι πλέον δεκταί, και όταν έκδοθή δλόκληρον το έργον θ' αναβισοθή η τιμή του εις φρ. 50.

Οι εκ των έπαρχιών η εκ του έξωτερικού από τοΰδε και απ' ευθείας προς την διεύθυνσιν της 'Ελληνικής Έκδοτικής Έταιρείας άποστέλλοντες το αντίτιμον δραχ. 40 λαμβάνουσαν δλόκληρον την σειράν μετά του περιελάμματος.

ΛΙΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΛΙΓ' ΟΛΑ

ΑΙΩΝΙΑ ΤΗΣ Η ΜΝΗΜΗ

Δέσποινα χρυστή, σύζυγος άνάρτεος, σύντροφος πολύτιμος, η Δέσποινα Καγκάδη, το γένος Μαρώνη, της μεγάλης των Φαρών οικογενείας, σύζυγος του 'Εφέτου και Νομικού Συμβούλου του 'Γπουργείου της Γεωργίας κ. 'Ιακ. Καγκάδη, άδελφή δέ του λοχαγού του Μηχανικού και πρώην βουλευτού Φαρών κ. Ν. Μαρώνη, έξεμέτησεν το ζην την 26 Δεκεμβρίου. Η κηδεία της έγινε τον επόμενην εν της επί της δού Σταδίου οικίας του επί θυγατρύ γαμβρού της κ. Σμ. Βλαδιανού, παρεκλήσθησαν δέ εν ειλικρινει δδών οι εν 'Αθήνας και Πειραιαι έγκριτοι Φαρριανοί, πολλοί εκ του δικαστικού κόσμου, μέση του όποιου απολαύει πολλών συμπαιθών ο κ. 'Ιακ. Καγκάδης, άξιωματικοί του μηχανικού, ο επιδοξος ύποφυρος της Γεωργίας κ. 'Εμ. Μπενάκης, ο Δήμαρχος κ. Σπ. Μερκούρης, ο βουλευτής Φαρών κ. Δ. Βρατσάνος και πολλός άλλος έκλεκτός κόσμος, όχι μόνον μέχρι του ναού του 'Αγ. Γεωργίου, όπου έχοροστάτησεν ο σεβάσμιμος 'Ιεράρχης 'Υδρου κ. 'Αθ. Αλεξάντοπουλος, αλλά και μέχρι του Νεκροταφείου.

Η 'Εικονογραφημένη' συμμερίζεται ειλικρινώς το άλγος του συνταρμιμένου συζύγου, του άπηνως πληγέντος άδελφού και των τέκνων, εις δέ τον τάφον της καταθέτει εύλαβώς τον σεβασμόν προς την μνήμην και την βάρειαν έκτίμησιν αυτής.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Την 16ην Δεκεμβρίου εδόθη εις την Αθήναν του Παρνασσού η συναυλία της κυρίας Νίνας Φωκά με έξαιρετικήν επιτυχίαν, τόσοσν ως προς την έκλογήν της μουσικής, όσον και ως προς την καλλιτεχνικήν έκτέλεσιν.

Η κ. Φωκά δέν είνε η πρώτη φορά που μας δίδει δαίματα του όπερόχου ταλάντου της εις το ζομα. Η τέχνη της είναι άπαράμιλλος. Κατάχει τόσοσν το μυστήριον της έκδηλώσεως της φωνής, ώστε και εις τας δυσκολώτερας μεταπτώσεις να κυριαρχή και να χροματίζη αυτήν με τών αισθητικώτερας τρόπων. Το ζομα της ως εκ τούτου είνε διαγνός και άδάκτον. Η Φωκά τόσο άρμονικά δένεται με την Τέχνην, που νομίζε κανείς ότι εδδερμα δδασκαλία έπέρας από τ' άηδόνι με την όραάν φωνήν και κάθε συνθέτης θα αισθάνεται ιδιαιτέρων χαράν διά την απόδοσιν των έργων του. Η συναυλία όμως αυτή είχε τούτο το έξαιρετικόν: 'Ότι εδόθη η ευκαιρία να έκτιμηθή και' αξίαν το ταλάντον των νέων 'Ελλήνων μουσουργών.

Τα τραγούδια του Μ. Καλομοίρη η 'Αφροδίτη' και η 'Μισαρήτισσα' είνε σάν ένα ποταμάκι καθαρό και γάργαρα, που τρέχει από κάποια μαγεμένα βουναλάκια της 'Ελληνικής γής. Τι κατάπληξιν όμως έπροφέρησεν τ' όρασι όημοτικό τραγούδι του Γ. Λαμπλάτ «η 'Ασπεράντη». Τέτοια βαθεΐα αντίληψης των 'Ελληνικών μοτίβων και τόσο όραία και καλλιτεχνικά άρμονισμένα με την άριστοτεχνικήν έκτέλεσιν της κ. Φωκά, όπου όχι μόνον συνάντησε βαθύτητα το έκλεκτόν άκροατήριον, αλλά μας άπεκαλύψε τι θησαυρούς έκλεκτής 'Ελληνικής τέχνης κατάχει ο κ. Γ. Λαμπλάτ εις την επιστήμην της 'Αρμονίας.

Και άλλος 'Ελλην συνθέτης μας παρουσιάζη με την αισθηματικόν νοσταλγίαν του, ο κ. Δ. Μιλανάκης άδελφός της κ. Νίνας Φωκά, με λεπτήν αισθησιν και με δαλτήν και άπροσποίητον προσπάθειαν.

Πρό την έποψιν ταύτην της παρουσιάσεως του έκλεκτου 'Ελληνικού ζοματος η συναυλία της κ. Φωκά μας έθωκε την όρασιόττεραν καλλιτεχνικήν συμβολήν διά την αναβισιν των 'Ελληνικών τραγουδιών, που χρόνια τώρα αντίλαοδν στα βουναί και στης φάραγγες της πατρίδος μας. e. e.

ΕΣΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Κοντά εις τ' άκρομύλι μονίχους τριγυροΰσα άλίγη, κί' έσκεπτόμην τού πατισσιναί. Μοΰ έπεσ' η καρδιά μου εν ή έπερλατοΰσα. 'Ετέρας: την 'βρήκες έκεί'ς τα οικισινά. Γιά' πέσ': 'Η διαφορά μας άτέλειότη θα μείνη; Η δικας παραγοΰνη, κί' από κρατάς μαριναί! Θα έχνα τη δίκη. Και όμως τί θα γείνη; 'Εού καρδιώς δυό έχεις, κί' έγώ δέν έχω πιά. Δέν έχουσι ως τόσο γιά τα συμβιβαστόμμε; 'Μπορεί και να σοΰ τήχη ώφέλεια πεισοΰ; Ν' άλλώσωμε, άν θέλεις, καρδιάς εδδής μοροΰμμε; Να πάωω τη 'δική σου, και τη 'δική μ' εΰ.

(Κατά τόν Alex. Dumas fils)

ΕΚΤΩΡ ΚΑΣΤΑΛΙΑΣ

ΛΑΜΠΡΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

Με το νέον πρόγραμμα τα σχολεία δέν έχουν μάθημα κάθε Ηέμπτης το άπόγευμα. Πός λοιπόν νομίζετα ότι περνούν το άπόγευμα της Ηέμπτης οι έσωτερικοί μαθηταί του Λραγατασίου; 'Εξω εις το βπαιθρον, εις τόν καθαρόν άέρα. Κατά το πρόγραμμά των το άπόγευμα της Ηέμπτης είναι άφιερωμένον εις την λατρείαν του άέρος. Μια έκδρομή σχεδιάζεται δι' έκάστην Ηέμπτην, αλλά συνθεθασμένη με το τερπνόν, με το ώφέλιμον. Και βλέπετε έξαφρα ταΰς μαθητάς του μοναχικού λυκείου, πότε εις την 'Ακρόπολιν η εις το Δακνί, άλλοτε εις την Καισαριανήν και άλλοτε άλλοθ, συγκαταρμιμένους περί κάποιαν πέτραν και μετ' ελλαξίας άκρομύμενος του λυκαίρχου των, του εΰφραδός κομφορνασιέ, όστις εζηγών τα κατά το τοπίον, τους υποβάλλει την άγάπην προς την μάθησιν και τους έμπνεει.

Τόσον δέ κατενόθη η πολλαπλός σκοπός των έκδρομών αυτών, ώστε και οι έξωτερικοί μαθηταί οικειοθελώς τας παρακολούθησιν και άλλος κόσμος, έκτός του μαθητικού, πληροφορομένοσν περί της έκδρομής, σπαθεί να άκούσθ δ,τι δέν ήκουσε τόσο χρόνια εις τα μαθητικά δδώλια, όταν άκόμη διατελούμεν εις το σκοτάδι του στραδωτικού παλαιού εκπαιδευτικού συστήματος.

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Την άνοιξι, τόση ζοή, τέτοια έντομολογία και νεότη, που σάν νεογούλα πρόβαλλε άνθοσιερανομένη, σάν ειδη πός μοραίνεται, ο Όθωνός, στην πρώτη του φθιναποόον έμψάναι, κί' άγάλλί άγάλια οδένει.

'Απ' τόν καιμό του σάν μουΰ δδούοκωσ, κί' άρχίσει να κλαίη με άναστεναγμοΰς πικρούς... κί' έτοι τη φτώχεια και την γρηγορία της Γής από ψηλά ποΰσει μ' αυτά τα μάτια δάκρυα, που λέμε πρωτοβροχία.

Τάχα μίν είχε ο Όθωνός την Άνοιξη άγαπήσι, και δέν μουσεί τόν πάον τον γι' αυτό να συγκοιήσθ, σάν ειδη την αλόδοση γάκωσά του ένωμμένη μονάχη εις τόν θάνατο πιστά παραδομένη;

'Αδολή νεά, που κλάσικε σποΰ έρωτα τα βρόχια, σάν ειδη πός ο φίλος της σάν πάντα την άφάνη, την 'πής το παύσιον και αίο κλαίει... Χίνει πικρά κί' αυτή της μάσης της ζοής τα πρωτοβροχία.

Τι κλαίει, φτωχή κοπέλλα μου; 'Ο σθανός άν κλαίη, την έσομμένη τον μ' αυτό μιά 'μέρα θ' άναστήσθ. Μά σν δέν έξερει πός γρηγά θα ή ζοή σου οδίσθ, σάν η καρδιά σου πιά πηγή σιά δάκρυα που πλέει;

Όκτωβριος, 1910.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΖΕΡΑΗΣ

ΛΑΘΟΣ

Είς το προηγούμενον τεύχος, έκσι εις το άρθρον μας 1862 - 1863 παρεπέφρασε ένα λάθος, όχι τυπογραφικόν, αλλά εικονικό. Πράγματι αντί της εικόνας του ύπουργού Χατζίσκου, όστις ήκολούθησε τους πρώτους Βασιλείς εις την έξορίαν των, έδημοσιεύθη η εικόνα του Χαρ. Χριστοπούλου, όστις επί 'Οθωνος έγγραμμάτισεν άνώτερος δικηκτικός ύπάλληλος, βουλευτής, ύπομνός κ.λ.π. Χάρη της εικονογραφημένης 'Ιστορίας σπαύδομεν έξκαίτως να επανορθώσωμεν το σφάλμα.

Η ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ

Δέν είνε έτος που ιδρύθη η έταιρία αυτή και σχεδόν έπόλγησ με τόν ανακαυτικόν και συμφέροντα τρόπον τών χρομολυτικών δόσεων και τα 15 πρώτα σπήτια που οικοδομήσθη εν Καλλιθέει.

Τώρα η Δημοτική άρχη επέστρωσε τους χρομαχθέντας θρόμους, έγκατέσχεσ φωτισμόν δι' άερίου και όστις ο συνισμοός αυτάς άπατέλεσεν ένα τμήμα της πρωτεΰσεως, χάρης μάλιστα και εις την πυκνήν συγκοινωνίαν διά του τραγοιδρόμου, ού αι άμαρσοταχία από τινος σταματιών έκσι.

Η 'Εταιρία έντός του 'Ιανουαρίου θα ήμελειώσθ άλλα 25 σπήτια, μεταξύ των όποιων ένα μπακαλίκιο, φαρμακείον, μανάδικο, χροσάπικο, έμπροσκόν και ένα φοβρόν διά τας ανάγκας του συνισμοός, μετά τινα δέ χρόνον άλλα τόσο, εις τρόπον ώστε να συμπληρωθή ο άριθμός των δικασοίων οικιών.

Μίαν τοιαύτην οικοδομήν, άληθινήν έπαυλιαν, κατά τους κανόνες της νεωτέρας αρχιτεκτονικής και της ηγεμνής, εξ έξ δωματίων και δυο όρόφων, σπερσοτάτην, με βεράνταν, με λουτρόν, αποθήκην, πλυσταριόν και κήπον, κομψήν γήορασιν η 'Εικονογραφημένη.

Έχει όμως έχθρούς πολλούς η κοινοφελής αυτή έταιρία. Έχει έχθρούς όλοσν τους μικροεργολάβους, μικροεπιχειρηματίας, που έκτιζαν σπήτια η σκητάκια, διά να τα μεταπωλήσουν άκριδότερα, μετά εν ή δυό έτη, τους μικροκτηματίας που θέλου να ξεκαίουν τα σπήτια των. Και διαδίδουν αυτοί ότι έκτιθθησαν χωρίς άσβέστην, ότι δέν έχουν θεμέλια, ότι δέν έχουν καλά όλικά. 'Αλλ' αυτά έννοσιται δέν της ανακόπτουν τόν θρόμον, όστις την επηρεάζου, διότι ο κόσμος που γνωρίζε ότι την έταιρίαν άπαρτίζου εν Ι. Καλαμάρης, ο και πρόεδρος αυτής, ο Χαρόγλου, ο 'Αθ. Φίλων, ο 'Αέρωφ, ότι την διευθύνει ο κ. 'Επ. Κυριακίδης και ότι μηχανικός της είνε ο δικασκρμένος αρχιτέκτων κ. Θεοφ. Οικονόμου, εις έν ένεπιστάθη η κυβέρνησις τόσο έργα, ως την μετασκευήν του 'Γπουργείου των 'Εξωτερικών, την έπισκευήν των 'Ανακτορών κλ., παρακολούθησ ενισυνειδήτως τας εργασίας των οικοδομών, δέν δίδει μιαν πεντάραν δι' έλας αυτάς τας διαβολάς των καλοθελητών.

'Ο κ. Φ. είναι έκτάκτως φιλάργυρος, μη κατοικήσας δέ καθ' όλον το διάστημα του θέρους εις την οικίαν του, εις το ψυγείον του πλήρες πάγου άκόμη μέχρι του 'Ιανουαρίου, όποτε ο οικονομός του τόν ήρώτησε τι να κάμη όλον έκείνον τόν πάγον.

— Να τόν διανεμίετε εις τους πτωχούς άπνηγνησεν ο κ. Φ. 'Η γενναιοδωρία του αυτη ήτο η πρώτη πράξις έλεημοσύνης την όποιαν έκαμεν εις την ζοήν του.

ΔΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΝ ΤΩΝ

Παραθέτομεν την εικόνα του δόκτορος Ζοζέ 'Αράγγιο ντέ Λασέρντα, ίατρού Πορτογάλλου, σπουδασάντος εν Παρισίοις, ηλικίας 40 έτών περίπου έγκατεστημένου δέ από του 1897 εν Μπστρα της Μοζαμβίκης. 'Ο δόκτωρ Ζοζέ 'Αράγγιο ντέ Λασέρντα είναι διευθυντής του εν Μπστρα 'Νοσοκομείου R. D. Amalia, εν ταυτθ δέ είναι και νομικός άντικαθητόσ των Πρόεδρον του έκσι δικαστηρίου και τόν Εισαγγελέα, κωλυωμένους.

Φαντάζεται έκαστος πόσο χρησίμος φαίνεται εις τους θρογενείς έκσι κάτω και εν γένει την Κοινότητά μας, της όποίας είναι και επίτιμος Πρόεδρος, ιδίθ από του 1901 οτε του άνατέθησαν, άκριδώς διά την αξίαν

Δ^ρ ΖΟΖΕ ΑΡΑΝΓΙΟ ΝΤΕ ΛΑΞΕΡΠΝΤΑ
Πρόεδρος της Ελλάδος εν Βελρα.

δρομενείς της άκρας εκείνης προστασία του
Φιλόπονος, φίλεργος, ακούρατος, νυχθημερόν εργαζόμενος, είναι και
από τους μεγαλύτερους γαιοκτήμονας
ιδιώτας, επιστήμων δε έμβριθής, ειδικώς
μάλιστα εγκύφας εις τά του κλίματος
της Νοτίου Αφρικής.
Πρέπει να τον γνωρίσουν όλοι οι Έλ-
ληνες αυτόν τον ισάδελφον φίλον μας,
τον πολύτιμον προστάτην των εκεί κάτω
αδελφών μας, οι όποιοι εις επιστολάς
των, που έχουμε υπ' όψιν, δεν παύουν να
εκδηλώνουν την εύγνωμοσύνη των προς
αυτόν. Διά λογαριασμόν των ακριβώς
αυτών και εκ μέρους των σπεύδωμεν να
εξάρωμεν τάς υπηρεσίας του.

ΚΩΝ. ΣΑΓΙΩΡ

Τού είχε δώσει ή Έλληνική Κοινωνία
ένα όνομα: Τόν έλεγαν Βασιλέα του Γέ-
λωτος. Από την αφάνειαν και την ασημό-
τητα ανήλθεν εις την σκηνήν, έμμεσουρά-
νησεν, εδασίλευσεν. Ήτον αληθινά, αυτός
δ' κατ' έξοχήν μελαγχολικός, — έτσι συμ-
βαίνει πάντοτε — ο αιώνιος δύσθυμος,
ήτον ο Βασιλεύς του Γέλωτος. Και ο
Βασιλεύς του Γέλωτος εκηδεύθη μίαν
ήμέραν του Νοεμβρίου μετά νόσημα χρό-
νιον, τό όποιον ύπούλως τόν κατέτρω-
γεν. Η τελευταία του σύμπτωσις ήτο τρα-
γική. Έπειτα από μακράν, χάριν της ύγείας
του, διακοπήν ένεφανίσθη εις μίαν τιμη-
τικήν εν τή «Παρνασσό» και υπό την
παγεράν άγκάλην του Θανάτου, ο όποιος τόν ειχεν άρπάσει πλέον, εσκόρ-
πισε μέσα εις τόν κόσμον τόν εκλεκτόν, που έπλημμύριζε την κομφήν
σάλαν, τά τελευταία γέλοια. Τάς εκ της έσπερίδος αυτής εισπράξεις
εσκόπευε να διαθέσθαι διά τό εις Ευρώπην χάριν της ζωής του ταξείδι και
έχρησίμευσαν αυτά διά τό Αιώνιον Ταξείδι. Πράγματι ειργάσθη ο ίδιος
θνήσκων διά να συναξή τά χρήματα της κηδείας του. Αιώνια σου ή μνήμη
πτωχέ Σαγιώρ!

ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΣΦΥΑΛΓΙΑΝ

Πόσοι δέν υποφέρουν από οσφυαλγίαν; Είναι πολύ εδκολον να την
άρπάξη κανεις τώρα εκτιθέμενος από θερμήν εις χαμηλήν θερμοκρασίαν.
Ίδού λοιπόν τό φάρμακον: Όλίγες βεντοΐζες κούφισις ή και κοφτές, θερμά
επιθέματα και έντριδιάς με salicylate de methyl.

Ίδού ακόμη και μία συνταγή δι' ένεσεις.

- Eau distillée . . . . . 2 c.c.
- Antipyrine . . . . . 1 gr.
- Chlorhydrate de cocaïne . . . . . 3 c.

Ώσαύτως δύνασθε να μεταχειρισθήτε εσωτερικώς και τό εξής :

- Aspirine 0,30
- Pyramidon 0,20
- Dans un cachet en faire N^ο 12. Κατά δίωρον έν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έξεδόθη υπό της Έλληνικής Έκδοτικής Έταιρείας τό 18^{ον} φυλλάδιον
της Ιστορίας της Φραγκοκρατίας εν Ελλάδα υπό Μύλλερ - Λάμπρου και
υπολείπονται δύο έτι τεύχη.
Επίσης με την αυτήν πολυτέλειαν έξεδόθησαν τό 3^{ον} και 4^{ον} τεύχος του
μοναδικού λευκώματος «Ήρώων του Άγώνος» σπερ εκδίδει ή Έκδοτική Έται-
ρεία. Αληθώς τό Ήρώων με τέσσαρας τετραχρωμίας διαφόρων σκηνών του
Άγώνος και με τάς σχετικές σημειώσεις δι' εκάστην εξ αυτών, είναι από
τά τελευταία έργα της τυπογραφίας εν Ελλάδα.
Ώσαύτως ελάδομεν κομφόν τόμον, άριστα δεμένο με τούς τίτλους «Γιά
την Πατρίδα» και «Η καρδιά της Βασιλοπούλας». Εκδότης και συγγρα-
φεύς ο κ. Π. Δέλτα.
Πολυτίμου συγγράμματος επιστημονικού υπό τόν τίτλον «Ήυροβολική»

του και τά φιλελληνικά αισθή-
ματά του, υπό της Έλληνικής
Κυβερνήσεως τά καθήκοντα του
αμύθητου προξένου της Ελλάδος.

Ώς Διευθυντής του Νοσοκο-
μείου παρέχει δωρεάν εις τούς
άσθενείς Έλληνας στέγην, επι-
στημονικήν περίθαλψιν και έν-
γένει πάσαν συνδρομήν προθυ-
μότητα. Ώς Πρόεδρος πάλιν
υποστηρίζει τά δίκαια της κοι-
νότητος και ως επίτιμος Πρόε-
δρος από του 1909, ότε συνε-
στήθη αυτή, δέν παραλείπει
ευκαιρίαν διά να εκδηλώσθι την
αγάπην του.

Έχει δε τόσην επιρροήν εν
τή τόπη εκείνη και ίθιζα παρά
τή έγγρωπήν κυβερνήσει της
εταιρίας της Μοζαμβικής, και
τόσην αξίαν και τοιαύτην κατέ-
χει: θέσιν, ώστε ή προς τούς
αποδαίνει αληθώς πολύτιμος.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

είδε τό φώς ο πρώτος τόμος. Συγγραφεύς του ο διακεκριμένος και εξ
άλλων δε συγγραφέων του γνωστός υποπλοίαρχος του Πολεμικού Ναυτικού
κ. Νικ. Μπότασης. Τό σύγγραμμα προορίζεται κυρίως προς χρήση των
αξιωματικών του ναυτικού. Είναι δε διηρημένον εις τά εξής εξ στοιχειώδη
κεφάλαια: Α' Αντίστασις του άέρος, Β' Τύποι εκτελέσεως της βολής, Γ'
Αίτια τροποποιήσεως της κινήσεως, Δ' Αναζήτησις των στοιχείων της
βολής - άβάκια, Ε' Ένέργεια των βλημάτων, ΣΤ' Όδηγία και πρακτικοί
κανόνες της βολής.

ΤΟ ΠΟΛΥΘΕΑΜΑ

Ένα πρώτης τάξεως κέντρον του καλού κόσμου απέκτησεν ή πρωτεύουσα.
Έκείνο τό έρείπιον της έδου Όφθαλμιατρείου, που μόνον ως σταθός
ήμποροδσ να χρησιμοποιηθί, τό ένοίκιασε μία όμάς γνωστών και εϋπο-
λήπτων συμπολιτών μας διά να τό εκμεταλλευθί ως δημόσιον κέντρον.
Πράγματι μία δλόκληρος πρωτεύουσα δέν ειχεν ένα εϋπροσωπον κέντρον
ελαφρών θεαμάτων, αναψυκτικών, εις τό όποιον να περνά ο κόσμος μίαν
ώραν τερπνά.

Τό ανεκαίνισαν λοιπόν εκ θεμελίων και βάθρων μέχρις στέγης οι εξηνοι
επιχειρηματία, τό εξωράϊσαν, του εδωκαν θερμανσιν· πρώτης τάξεως, του
εκαμαν θεωρεία, τό διήρσαν μέσα, τό εκαμαν ένα κοικλάκι κυριολεκτι-
κώς. Έχουν δε ένα θαυμάσιον, τόν τελειότερον που ειδον οι Αθηναί κινή-
ματογράφον και ένα δυο άλλα νούμερα, εναλλασσόμενα και αντικαθιστώ-
μενα, εις τρόπον ώστε κάθε τόσον βλέπει κανεις καινούργια θεάματα.

ΝΕΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Καινούργια πάλιν κομμάτια, συνθέσεως
του εμπνευσμένου μουσουργού κ. Ξανθο-
πούλου, καθηγητού του Ώδειου και όργα-
νιστού του Βασιλέως εκυκλοφόρησαν. Τό
«Έσένα που ο' αγάπησα» Σμυρνιώτικο
τραγουδάκι με στίχους του κ. Μιχ. Άργυ-
ροπούλου, τό «Σμά σου», ή «Χαμένη
ετύχια», τό «Σ' αγαπώ» και τό «Όπως
τό ρόδον» είναι συνθέσεις οι όποια κρι-
νονται ευμενέστατα υπό των ειδοτών και
ακουσάντων. Όλα αυτά τά νέα τραγου-
δάκια παίζουν ρόλον τώρα εις τά σαλόνια
και εις όλα τά φιλανθρωπικά κονσέρτα.

ΕΛΛΗΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ

Παρεπιδημεί εν Αθήναις εκ Λονδίνου
προερχόμενος ο Έλλην οξέφανος κ. Χρ.
Ξανθόπουλος, εξ Ίωαννίνων δε ελκων την
καταγωγήν. Ο κ. Ξανθόπουλος από έτών
διαμένων εις Αγγλίαν, όπου και έσπού-
δασεν, εκαμεν αληθινήν καριέραν εις τά πρώτα θεάτρα της Λόντρας και
έν γένει της Αγγλίας, με τούς μεγαλύτερους θιάσους. Ακριβώς ειπείν είναι
ένας τέλειος κονσερτίστας, ο όποιος διακρίνε-
ται εις τά κλασικά έργα, οια είναι του Χάντελ,
του Μέντελσον κλ. Με ένα τοιοϋτον πρόγραμμα,
όχι με τά κουρελιασθέντα πλέον κομμάτια της
Ιταλικής Μουσικής, αλλά εξ δλοκλήρου από
Έγγλέζικην μουσικήν συνιστάμενον, θα έμφα-
νισθί την 12 Ίανουαρίου ένώπιον της εκλεκτο-
τέρας τάξεως από της σκηνής του «Παρνασσού».

ΧΡ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Πάρε καρπούς και κιάδους και άνθη οε πανέοια,
και την καρδιά μ' ακόμη, όπου για οε κτιπ.
"Αχ! Μή μου την ξεσχίσης με τ' άσπρα σου τά
Λώρο γλυκό ας είναι ψυχής" που αγαπά. [χρήσι.

Νά. Τόσο μόλις φθάνω διο δροσιά λουσιμένος,
την πάγοσε ες την όρι άέρος πρωϊνός,
σιμά σου να καθήσω, γιατ' είμαι κοιμισμένος,
γλυκαίς για να θυμάμαι σιγμαίς παντοτεινός,

και τό κεφάλι μ' άφ' οε σιτό σιθός σου να πέση.
Είναι ζεστό ακόμη άπ' τά στερονά φιλά,
Ποθεί να ξαναοάνη γλυκά ες αυτή τη θεσι,
κι ας κοιμηθώ λιγάκι οε τρυφερή φωλήα.

[Κατά τόν Paul Verlaine]

ΕΚΤΩΡ ΚΑΣΤΑΛΙΑΣ

Ό κ. Χ. είναι ζηλότυπος πάντοτε διά την
γυναϊκά του. Μίαν ήμέραν, αφού παρεπονθή
προς αυτήν διά την ψυχρότητά της και τούς
τρόπους της έτικέτας τούς όποιους έτήρει
διαρκώς προς αυτόν, την παρεκάλει να απευ-
θύνεται προς αυτόν εις τόν ένικόν αριθμόν.

— Καλά λοιπόν! απήντησεν εκείνη. Πή-
γαινε άπ' εδω.